1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl: 7, Sayı 126
7 Nisan 1980

Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı Özel Sayısı

Duyuru

İşçi sınıfımıza,
Türkiye Komünist Partisi'nin Leninci güçlerinin konferansı toplandı.

Konferans, hem ülkemiz, hem partimiz açısından çok kritik bir dönemde toplandı. Yurdun her yanında sınıf savaşı, barikat savaşları biçimini alıyor. Emekçi halkımızın güzel geleceği, mutlu yarınlar giderek daha fazla işçi sınıfımızın savaşımına bağlanıyor. Böyle bir dönemde TKP üst yönetimi oportünizme, kuyrukçuluğa battı, düpedüz parti yıkıcılığına saptı, işçi sınıfımıza ihanet etti.

Ancak Marksçı-Leninci ideolojiyle donanmış, demir disiplinli bir parti, komünist partisi adına layık olabilir. TKP yönetimine çöreklenen oportünizm, hem partimizin bu niteliğe kavuşmasını, hem de bu yoldaki savaşımın düzgün bir çerçeve içinde yürümesini engelledi. Başvurduğu karalama, fiziksel saldırı, ihbarcılık ve tasfiyecilik yöntemleriyle partimizi bölmek için çalıştı.

Bugün Türkiye Komünist Partisi içinde, her biri kendi iç disiplinine sahip çeşitli guruplar vardır. Bunlar, el altından iş gören, partimizi burjuva ahlâkıyla çürüten oportünist-ortacı guruplardır. Bugün Türkiye Komünist Partisi'nde irade birliği yoktur. Bu durum istenen bir durum değildir. Ancak, Leninciler gerçeklerden hareket ederler. Önümüzde iki yol vardır: Oportünizme boyun eğmek ve "birlik" içinde ihanet etmek, ya da oportünizme karşı savaşmak ve işçi sınıfımızın birliğini böyle gerçek bir temelde sağlamak. Leninciler için yalnızca ikinci yol vardır.

Konferans, bu yolda savaşımı örgütlü yürütebilmek için oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez belgisi altında toplandı.

TKP'nin Leninciler Konferansı, işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna verdiği kavgada ileri bir adım olsun!

Türkiye Komünist Partisi
Leninciler Konferansı

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Zeynep Arbat (Yayın Redaktörü)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Süleyman Sakalı, Seyit Havran, Hatice Dağlı,
Ayşe Güvener, Ayla Antepli
Yıldırım Girneli(Dağıtım)

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street,
London, N.1, England
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli yoldaşlar,

Bugün hepimiz için güzel, ışıl ışıl bir gün. TKP'nin Leninci güçleri bir Konferans ile biraraya geldiler. Bundan böyle, Parti'yi oportünizmden arındırma savaşımı, komüniste yaraşır bir örgütlülük içinde yürüyecek.

Tüm eksikliklerin bugünden yarına düzelmeyeceğini biliyoruz. Bunun için zaman ve bilinçli çaba gerekiyor. Eski bir Rus atasözünün dediği gibi, "Moskova dünden bugüne kurulmadı". Ama artık, ne yapacağımız, hangi hedefe, nasıl yürüyeceğimiz bellidir. Şimdi hepimize düşen çalışmalarımızı Konferans kararları uyarınca gözden geçirmek, eksikleri gidermek ve daha hızlı savaşıma dalmaktır.

TKP'nin Leninciler Konferansı işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna yürüttüğü savaşta ileri bir adım olsun!

Editör

İÇİNDEKİLER

" Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı Kararları"
Türkçe ve İngilizce olarak çıktı.

Türkiye Komünist Partisi
Leninciler Konferansı
Kararları
1980

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI

Conference of the Leninists
of the
Communist Party of Turkey
Resolutions
1980

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Selam Dostlar,
Biz II. Bölge T. Maden-İş Sendikası'na bağlı bir fabrikada çalışan bir gurup işçiyiz.

Bir gurup işçi olarak hepimiz, bugünkü Maden-İş'li yöneticilerin fabrikamızda ve çevredeki fabrikalardaki tutum ve davranışlarının ne kadar yanlış olduğunu tek tek izlemekteyiz. Örneğin, fabrikamız toplu sözleşmeye girmiş bir fabrikadır. Bunlar, toplu sözleşmede istemiş olduğumuz hakları çok bularak alamayacağımızı ileri sürdüler ve istemlerde düşüş yaptılar.

Lafa geldi mi "söz tabandan çıkar" derler, ama bunu uygulamazlar.

Biz bir gurup işçi olarak, *İşçinin Sesi* yayınlarını elimize geçtiği oranda izliyoruz. Fikirleri çok güzel ve olumlu buluyoruz. Kitaplardan 3'er adet, *İşçinin Sesi* gazetesinden 20 adet gönderilmesini rica ediyoruz.

Bir gurup işçi adına
Y.A.

Değerli Dostlar,
Biz *İşçinin Sesi* Bursa bölgesi militanlarıyız. Daha önce bize kitap gönderdiniz. Biz bunları arkadaşlarımıza verdik. Fakat yetiştiremiyoruz. Hareketimizin yeni filizlendiği ama çok çabuk geliştiği bir yerdir Bursa. Bu yüzden kitap gereksinimimiz var. Lütfen tüm yapıtlardan tekrar göndermenizi rica ederiz.

Gün geçtikçe gelişen ve büyüyen mücadelemizde hepinizi candan kucaklarım.

C.R.
Bursa

Değerli R. Yürükoğlu
İşçinin Sesi Editörü
Size yazdığım ilk mektubumun hemen ardından okul adresime İngiltere, Münih ve Frankfurt'tan olmak üzere yazı, kitap ve *İşçinin Sesi* sayılarını içeren 6 zarf yağdı. Geçen gün de 122. sayınız ulaştı elime. En başta böylesine görkemli, örgütlü, kollektif çabanız beni "sarstı", güçlendirdi. 100. sayıdan bu yana yolladığınız *İşçinin Sesi* gazetelerini derin ilgiyle okuyunca daha yoğunlaştı umutlarım. Kuşkulu, bulanık düşüncelerim aydınlanmaya başladı diyebilirim. Örneğin, sorularınıza ortakça yanıt aradığım *Politika*, *Savaş Yolu* vb.' nin son sayılarındaki polemiklerin (!) çarpıtıcı tutumu, benim gibi çok kişinin gözünü açmasına da oldukça yardımcı nitelikte. Bu sağlıklı gelişimi, izledikçe ve dağarcığımı geliştirdikçe belirgin örnekleriyle ileteceğim size.

Şimdilik ara veriyorum satırlarıma. Göndermek için derlediğim kitapların ivedi yararı konusunda aydınlatınız beni. Temel gereksinimlerimden kısıp postaya vereyim. Yazı, haber, şiir vb.'ler için de hazırlık aşamasındayım.

İçten dostluk selamlarımla...

C.S.
Antalya

Kıymetli *İşçinin Sesi*, arkadaşlar,
Biz İGD Kars şubesinden bir gurup sempatizanlarız. Sizin ilke ve ülkülerinizi benimsiyoruz. Acele bize *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* 1 ve 2'yi gönderin. Bir de Marks ve Lenin'in eserlerinden bölümler ve bilimsel kitaplar tavsiye edin.

V.İ.
Kars

Sayın *İşçinin Sesi*
Milas'tan sizlere devrimci selamlar. Milas'ta gerçek Leninci görüşleri savunanlar çoğalıyor.

Bu zamana kadar bilgimizin azlığına rağmen işçi sınıfının savaşını güçlendirebilmek için aralıksız, yoğun çalıştık, eylemler gerçekleştirdik. Fakat bize oportünist merkez yöneticilerden hiçbir yardımcı gelmedi. Sürekli "goşistler, maceracılar" diye suçlandık, yaptığımız eylemlerden dolayı eleştirildik. Bütün bunlara rağmen savaşımımızı sürdürdük, sürdüreceğiz de!

Biz gerçek Leninci ideolojiyi *İşçinin Sesi*'nde bulduk. Onu okuyoruz ve okutuyoruz. Gerçek Leninci görüşleri savunduğumuz için bize likidatör diyorlar, ama asıl biz değil kendileri likidatördür. Biz İGD'yi bölmek için değil, İGD'nin güçlenmesi, pasiflikten kurtulması için savaşıyoruz. Biricik örgütümüz İGD'yi oportünistlere bırakmayacağız. Milas İGD'yi Leninci *İşçinin Sesi*'nin kalesi yapacağız. Milas İGD'den *İşçinin Sesi*'ne devrimci selamlar.

Faşizmi ininde geberteceğiz,Türkeşi asacağız!...

Milas'ta oportünizme yer yok!..

Yaşasın Leninci ideolojimiz!..

Milas'lı Leninci Gençler

Yoldaşlar,
Ülkemizdeki anti-demokratik baskı ve uygulamaları anlatmaya gerek yok. Biliniyor.

Bu baskı ve uygulamalara karşı ne yazık ki işçi sınıfı bilinci ve disiplini ile etkin ve kararlı bir muhalefet geliştirilemiyor.

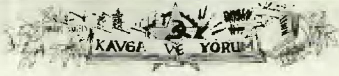
Sol çevreler ve kuruluşlar büyüyememenin ve bolşevikleşememenin sorumluluğunu tasfiyelerle örtmeye çalışıyorlar. Adeta her hareket iç mücadele ile uğraşmaktan burjuvaziye karşı mücadeleyi unuttu!

Bu koşullarda haksız ve bilimsel sosyalizmin temel ilkelerine dinamit koyan bu anlayışlara karşı çıkmak temel görev olmalıdır. Oportünizme karşı olanlar dayanışma içinde olmalıdır. Oportünizme karşı olanların dayanışma içinde olmaları, özgürce tartışmaları, derinliği olmayan ve kariyerizmin tasallutuna uğramış Türkiye sosyalist hareketinde yeni ufuklar açacaktır.

Devrimci selamlar,

B.G.
İzmir

İŞÇİNİN SESİ

R. Yürükoğlu

1 Mayıs dönüm noktası olacaktır

14 Ekim seçimlerinden buyana yığınların savaşımı hızla yükseliyor. Emperyalizm ve yerli finans-kapital cephesi ile emekçi halkın kapışması ileri boyutlar alıyor.

Ne zaman işçi sınıfında, yığınlarda militanlık yükselirse, işçi sınıfının at sineklerinde, işçi bürokrasisinde dil değişir, militanlaşır. Dünya işçi sınıfı tarihi bunu gösteriyor. Bizde de öyle oluyor.

Bu sahte militanlaşmanın iki genel nedeni vardır. Birincisi, TİP'in aile kavgası içinde TKP oportünistlerini suçlarken söylediği sözlerle, "kendilerine yükledikleri hak edilmemiş misyonu biçimsel olarak koruma" kaygusudur (*Yürüyüş*, sayı: 256, 4 Mart 1980). Yerlerini yitirmeme çabasıdır. Bu çabaya TKP'nin oportünist kanadı, TİP, TSİP, sendika bürokratları ortaktır.

İkincisi, uzlaşmacılar bu yolla işçi sınıfından soyutlanmamayı ve militanlık psikolojisi biraz durulduğu anda kafasını çelmeyi, "ehlileştirmeyi", böylece burjuvaziye karşı görevlerini yerine getirebilmeyi hesaplarlar. Militanlığın yükseldiği anlarda dil değiştirmezlerse, bu uğursuz rollerini oynayamazlar. Bu arada her fırsatta zehir akıtmaktan da geri durmazlar.

İşte, yiğit Tariş işçilerinin direnişi ile patlayan İzmir ayaklanmasına karşı tutum. *Atılım*, Mart 1980 sayısında, bir yandan "Tariş işçilerinin yanındayız" diye bağırıyor, öte yandan işçilerin kendilerini silahla savunmalarına ve çatışmaların mahallelere yayılmasına "provokasyon" diyor. *Yürüyüş*, bir yandan Tariş işçilerinin yanındayız diyor, öte yandan şanlı direnişe, "tekellerin 'barikat savaşı denemesi" diyor, alay etmeye kalkışıyor. Sendika bürokratları bir yandan işçilerin yanındayız diyor, öte yandan direnişin sönmesi, öteki kentlere yayılmaması için elinden geleni yapıyor.

Bu işçi sınıfı asalakları aynı oyunu 1 Mayıs üstüne oynuyorlar. "Yaşasın 1 Mayıs", "şanlı 1 Mayıs", "bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır". Sonra? 1 Mayıs'a 20-25 gün kaldı, en ufak ciddi bir hazırlık yapılmıyor, açık bir hedef konulmuyor. Cilalı sözler altında yapılmak istenen, 1 Mayıs 1980'i burjuvaziyle cepheden bir çatışmaya girmeden atlatmaktır. "Bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır" sözleri, sınıf savaşımın bu en kritik döneminde halk sınıflarının gücünü binbir parçaya bölmek, böylece gösterilerin çaptan düşmesini sağlayarak kolayca geçiştirmek amacını taşıyor. TKP'nin oportünist kanadı, TİP, DİSK yönetimleri aynı görüşte birleşiyorlar.

Ülkenin nesnel ortamı bu geri çekiliş taktiğine uygun mudur, yoksa tam tersi bir tutum mu istiyor?

Yazımızın başında belirttiğimiz gibi yığınların savaşımı hızla yükseliyor. Bunun karşısında, devrim sürecinin mantığına uygun olarak faşist baskılar da hızla artıyor. İlerici-devrimci dernekler, yayınlar kapatılıyor, işçi sınıfına, küçük burjuvaziye, Kürt ulusuna baskılar yoğunlaşıyor, parlementer rejim altında çıkarılan gerici yasalarla burjuva devleti faşistleştiriliyor. Hesaplaşmanın son durağı İzmir ayaklanması oldu. Devrimci ve gerici güçler artık tüm taktiklerini İzmir ayaklanmasının bıraktığı yerden sürdüreceklerdir. İstek işi değil, nesnel olarak böyle.

1976'dan buyana 1 Mayıslar, sınıf savaşında önemli köşe taşları oldu. Geldik 1980'e. Aşağı yukarı tüm ilerici-devrimci dernekler kapatıldı. Faşizm tehlikesi *hiçbir zaman* bu denli yakın olmadı. Bu tehlikeyi nasıl önleyeceğiz? Uslu durarak mı, TİP'in geleneksel belgisi, "eylem yapmayalım, faşizm gelir"le mi? Yoksa, işçi sınıfımızın ve emekçi halkın gücünü düşmana göstererek mi?

Faşizm boğazımıza sarılmış sıkıyor. Bizim oportünistlerimiz ne yapacaklarını bilmez biçimde söyleniyor: "İGD kapatılamaz", "İKD kapatılamaz", "Savaş Yolu kapatılamaz", "Ürün kapatılamaz", "...kapatılamaz, kapatılamaz". Kapatıldı yahu, kapatıldı! Açılması için ne yapacağız, faşizmi püskürtmek için ne yapacağız siz onu söyleyin.

Bugün Türkiye'de sınıf savaşı öyle bir noktaya geldi ki, *nasıl geçerse geçsin*, 1 Mayıs 1980 toplumsal yaşamda çok önemli bir dönemeç olacaktır. Geçmiş 1 Mayıslarla kıyaslanmayacak bir etkisi olacaktır. Ekonomik çöküntü tarihin görmediği bir düzeye çıktı. Devrimci durum, yığın hareketliliği dahil, iyice olgunlaştı. Zorbalık iyice halkın üstüne çöktü. 1 Mayıs 1980'de işçi sınıfımız birleşik gücünü düşmana gösterebilirse devrim savaşımı büyük bir canlılık kazanacak, büyük bir atılım yapacak, pek çok zulüm tedbirini yırtıp atacaktır. Gösteremez de 1 Mayıs burjuvazinin taktik bir utkusuyla kapanırsa, gerici cephenin cesareti ve dolayısıyla faşist uygulamalar artacak, işçi sınıfında ve emekçilerde moral yorgunluk ve geçici de olsa bir durulma ortaya çıkaracaktır.

Ülkenin nesnel ortamı böyledir, 1 Mayıs'da geri çekiliş taktiğine uygun değildir. Bu durumda ne yapılmalıdır?

Türkiye işçi sınıfı hareketinin ve genel olarak devrim savaşımının bugün içinde bulunduğu ortamı dikkate alarak, *komünistlerin önerisi*, 1 Mayıs'ın merkezi olarak İstanbul'da kutlanmasıdır.

Biz kendi gücümüzle 1 Mayıs'ı, İstanbul'da 1 Mayıs alanında kutladık. Bu kazanımı geri vermemeliyiz. Sıkıyönetimin baskısını geri püskürtmeliyiz. İstanbul'da, 1 Mayıs alanında sıkıyönetimi, zorbalığı kıracak yığınsal bir gösteriyle dikilmeliyiz. İşçi sınıfımız bunu gerçekleştirebilirse, ki o gücü vardır, Türkiye'de işler bambaşka bir yönde gelişecek, devrim ufukta bir hedef olmaktan çıkabilecektir.

Komünistlerin görüşü, işçi hareketine önerisi budur. Ancak komünistlerin, küçük burjuva sosyalistlerinden farkı vardır. Önerileri kabul edilmezse, komünistler, TİP'in yaptığı gibi, 300 kişiyle İstanbul'da göstermelik bir gösteri düzenlemeyeceklerdir. İşçi hareketinin aktif-örgütlü çoğunluğunun kararına uyacaklardır. İşçi hareketini bölmeyeceklerdir.

Aktif-örgütlü işçi çoğunluğunun kararına uyacağız ama zamanı varken görüşümüzü işçi sınıfına benimsetmek için canla başla çalışacağız. Doğrusu budur, gerisi burjuvaziye verilmiş bir ödündür, hem de en verilmeyecek anda verilmiş bir ödündür diyeceğiz.

Sınıfsal-siyasal güç dengelerinin iyice önem kazandığı günümüzde "tüm Türkiye 1 Mayıs alanıdır" demek, çıkışları 30-40 ile, ilçeye bölerek iğdiş etmek demektir. Burjuvaziyle uzlaşıp işçi sınıfını yalnız bırakmak demektir. Faşizm gelsin çöksün demektir. Ortam geri çekilmeyi değil, yüklenmeyi gerektiriyor. Yoksa düşman bize yüklenecektir. Seçimi, oportünistlere, küçük burjuva sosyalistlerine, işçi bürokratlarına bırakmayalım.

Seçimi bu asalaklara bırakmayalım ve büyük bir hızla İstanbul'da merkezi ve yığınsal 1 Mayıs için çalışalım. İşçi sınıfının kızıl sancağını 1 Mayıs alanına dikelim. Tüm ilerici-devrimci güçler 1 Mayıs 1980 için elele.

1 MAYIS İSTANBUL'DA KUTLANMALIDIR!

Oportünistlerin yeni dönüşleri

Emine Engin

Mart 1980 *Atılım*'ında, 10 şubat 1980 tarihli, Politik Büro'nun toplantısına ilişkin bir açıklama çıktı.

Bu açıklamada ve genel olarak mart *Atılım*'ında bir dil değişikliği var. Bir "militanlaşma" çabası açıkça gözleniyor. Açıklamanın sonunda sihirli sözcükler yer alıyor: "TKP MK Politik Bürosu, partinin ideolojik, politik, örgütsel Leninci birliğinin daha da güçlendiğini vurguladı".

Bu açıklama radyoda okunduktan beri, özellikle Ege'de ortacılar bir teksir dolaştırıyorlar. Ayrıca şu sözleri çevreye yayıyorlar:

Bu toplantıda Avrupa'daki sağ oportünistler tasfiye edildi. Partizan fraksiyonu da kongrede (?) tasfiye edilecek. Biz *İşçinin Sesi*'ndeki görüşleri eskiden beri savunuyorduk. Yürükoğlu bunu bildiği için kendine kariyer kapmak amacıyla erken çıkış yaptı. Böylece hem kendine, hem partiye zarar verdi.

Şeytan bunun neresinde

Bu gelişmeleri nasıl değerlendireceğiz?

Kısaca söyleyelim: Bu çok basit bir manevradır. Mayıs 1979'da bozulan oyunun yeniden sahneye konmasıdır. Demagojik militanlığın üst düzeyde ve resmi bir örneğidir. *İşçinin Sesi*'nin ideolojik, siyasal ve örgütsel gücünün yeni bir belgesidir. Anlaşılıyor ki partili militanlar *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini benimsiyor, oportünizme başkaldırıyorlar. Bu temelde ortacı oportünizm, neredeyse *İşçinin Sesi* görüşlerinin "babası" (!) kesilip, bir takım manevralar tezgahlamak için çabalıyor. Bu arada öteki oportünist fraksiyonlarla yürüttüğü koltuk kavgasını da, çabasının "içtenliğine" (!) kanıt gibi ortaya sürüyor.

Yağma yok yoldaşlar! Bunlar bayat manevralardır. Üstelik dönek Kautski'nin bu tür manevraları için Lenin'in yazdıkları, kitap sayfalarından silinmedi!

Kautski, 1918'de *"Proletarya Diktatörlüğü"* adlı bir broşür yayınlıyor. Burada şöyle diyor: "İki sosyalist eğilim (yani Bolşeviklerle Bolşevik olmayanlar) arasındaki karşıtlık, iki kökünden farklı yöntem arasındaki karşıtlıktır: diktatörce ve demokratik yöntemler" (Lenin, c. 28, s. 231-232). Kautski proletarya diktatörlüğünü açıkça reddediyor. "Marks'ın aklında sözcük anlamıyla diktatörlük yoktu" diyerek, Marks'ı da çarpıtıyor.

Lenin buna karşı *Dönek Kautski* kitabını yazıyor. Kautski'nin içini dışına çıkarıyor, sergiliyor. Leninci görüşler yayılıyor. Bu temelde Komintern kuruluyor. Derken, daha yazdığı broşürün üzerinden bir yıl bile geçmeden, Kautski, proletarya diktatörlüğüne karşı olmadığını söylemeye başlıyor.

Lenin Kautski ve onun gibiler için şöyle diyor:

"Bu insanlar işçi hareketinin başında kalabilmek için herşeyi kabul etmeye, herşeye imza atmaya yeteneklidirler. Kautski, şimdi proletarya diktatörlüğüne karşı olmadığını söylüyor. Fransız sosyal şovenistleri ve ortacıları proletarya diktatörlüğünden yana kararların altına adlarını koyuyorlar!

"Ama bunlar en küçük bir güven haketmiyorlar!

"Gerekli olan sözde kabul değil, reformizm siyasetinden, burjuva özgürlüğü ve burjuva demokrasisine ilişkin önyargılardan *pratikte* tam bir kopma, devrimci sınıf savaşımı siyasetini pratikte uygulamaktır" (Lenin, c. 19, s. 510).

İşte TKP MK Politik Bürosundaki ortacı opotünistlerin son kurnaz manevrasına da *İşçinin Sesi*'nin yanıtı bu olacaktır. Şimdi manevraya daha yakından bakalım.

Geçti Bor'un pazarı

PB toplantısında Avrupa'daki sağ oportünistler temizlenmiş! Bir yıl önce planlanan oyun şimdi yeniden sahneye konuyor. Bu oyunu Yürükoğlu yoldaşımız *Üçüncü Program ve Görevlerimiz*'de öyle güzel sergilemişti ki, yeniden sahneye koyabilmek için ortacı oportünistlerin bir yıl beklemeleri gerekti. *Üçüncü Program ve Görevlerimiz*'de şöyle deniliyordu:

"Mayıs 1979'da ortacılar ve oportünistler tüzüğü de, her türlü namus ölçülerini de yerlere çalarak Leninci akıma, bu akımın temsilcilerine karşı eşgüdümlü bir saldırı yönelttiler.

"Ardından, 3 haziran tarihinde TKP MK Politik Bürosu adına bir 'Açıklama' yaymlandı. Bu açıklamada 'baş tehlike sağ oportünizmdir' deniyordu. Olayların içyüzünü bilenler için bu açıklamanın iki işlevi olduğu açıktı.

"Birincisi, bir yandan Lenincilerin üstüne yürünürken, öte yanda 'baş tehlike sağ oportünizmdir' denerek, sola vurulurken soldan konuşma taktiği uygulanıyordu. Böylece, hem üstüne yürünen Lenincilerin, hem TKP tabanındaki Leninizm yoluna başını koymuş militanların kafası karıştırılacaktı. Onlar, 'bu saldırı, tekil ve geçici bir saldırı imiş, bak baş tehlike sağ diyor' diye düşünecekler ve savaşımdan geri duracaklardı.

"İkincisi ve birinci amaçla diyalektik bir bütün içinde, bu açıklama ortacıların 'şaşkınlığa düşmüş' Lenincileri de 'bağlaşık alarak', Türkçesi kuyruğa takarak, 'oportünistleri temizleme' operasyonunu başlatmak üzere olduklarını haber veriyordu. (Onların oportünizmden ve oportünistten anladığı, belirli bir dünya görüşü ve bazı legal yayın organları ve legal derneklerde kümelenmiş bu dünya görüşünü savunanlar değildir. Onların anladığı, uzun bir süredir sesi kesilmiş, Avrupa'da bile tabanı kalmamış birkaç kişidir.)

"Önemli bir gelişme bu oyunu bozdu. Yayınına bir dönem ara vermiş olan *İşçinin Sesi*, haziran 1979'da yeniden yayına başladı. *İşçinin Sesi*'nin çıkışı, Lenincilerin şaşkınlığa düşmediklerinin, 'bağlaşıklık' hayalinin suya düştüğünün kanıtı oldu. Öte yanda, *İşçinin Sesi*'nin Leninci çizgisinin büyük bir hızla yayılmakta olduğu haberleri yurdun dört bir yanından yükselmeye başladı.

"Plan, 'oportünizmi temizliyoruz' diye varlığıyla yokluğu belirsiz birkaç öğeyi temizlemek, bunu yaparken de Lenincilerin desteğini almak, böylece eleştirilerini engellemekti. Leninciler o zaman seslerini yükseltseler, siyasal tutumu, ideolojik tutumu eleştirseler, dün eleştirmedikleri için de kimse onları ciddiye almayacaktı.

"Leninciler bu oyunu bozdular. Erdal yoldaşın deyimiyle 'tam da sağ oportünizme cephe açarken', *İşçinin Sesi* eliyle ödünsüz bolşevik çizgiyi yükselttiler. Bunu yapınca iki şey olabileceği baştan belliydi. Ya ortacılar, 'oportünizmi temizleme operasyonu'nu gerçekleştirecekler, ama bu kez operasyon bolşevik çizginin ortacılığı 'bağlaşık alması' koşulları altında gerçekleşecekti. Yani bu kez operasyon bolşevik ideolojik platform üstünde gerçekleşecekti ve de oportünizmin gerçekten temizlenmesine varacaktı. Ya da 'oportünizmi temizleme'nin nasıl bir masal olduğu ortaya çıkacak, aralarında özde bir farklılıkları olmayan oportünistlerle ortacılar birleşerek, cepheyi bolşevizme karşı açacaklardı. Öyle de oldu.

"Öyle de oldu ve *Atılım*'ın temmuz 1979 sayısında 'Bir Broşür Üstüne' adlı uğursuz (kendileri için) yazı yayınlandı. Türkiye'de devrimci durumun varlığını duyurduğumuz *İşçinin Sesi*'nin eylül 1976 sayısından 3 yıl, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin ilk basım tarihi olan şubat 1978'den 1.5 yıl ve ikinci basımın tarihi olan aralık 1978'den 7 ay sonra, haksız ve çirkin saldırı başladı. Sözünü ettiğimiz 3 yıllık, 1.5 yıllık, 7 aylık zaman farkları, 'eleştiri'nin gerçekte fikirlerle değil, örgüt içi *denge hesaplarıyla* bağlı olduğunun en güzel göstergesidir.

"Mayıs-haziran-temmuz 1979 dönüşleri komünistlerin, bilinçli işçilerin gözünden kaçmayacaktır.

"Böylece plan bozuldu. Ama öte yanda Politik Büro'nun 'baş tehlike sağ oportünizmdir' diyen açıklaması ortada duruyordu. Herkes sormaya başladı, kim bu sağ oportünistler? Bu yoldaşlarımız ne yapacaklar şimdi? Değişen durumlara uygun bir sağ oportünist bulmak gerekir! Ve Sağlam Önder'in *Ana Halka* yazısı işte o zaman geldi: 'Sağ oportünizm sosyal demokrasidir'. İşte sosyal demokrasi böyle bir süreçten geçerek sağ oportünist oldu. Bir tutarsızlık böylece bağlanmıştı.

"Ama bağlanmadı. Bir kez, 'sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat olmayan CHP içinde bir guruptur' diyorlar ama kimlerdir daha açıklamadılar! Herkes şimdi bu sosyal-demokrat olmayan CHP içinde kümelenmiş sosyal-demokratları arıyor! CHP'deki sağ oportünistleri arıyor!

"Sonra, Kautski döneminde değil, *bugün* sosyal-demokrasiye sağ oportünist diyen yoldaşlarımız belki farkında değiller ama böylece içine düştükleri batakta daha da derinlere iniyorlar. İşçi sınıfının bilinciyle oyunlar oynamanın sorumluluğu büyüktür" (R. Yürükoğlu, *Üçüncü Program ve Görevlerimiz*, s. 36-39).

Evet. Ana tehlike sağ oportünizm dediler, birlik olup Lenincilere saldırdılar. Bu saldırı kendilerini batağa sürükledi. Sağıyla, ortasıyla oportünizm iyice açığa çıktı. *İşçinin Sesi*'nin tabanda gücü büyüdü. Şimdi yine aynı "oportünizmi temizliyoruz" manevrasını öne sürüyorlar. Varlığıyla yokluğu belirsiz birkaç öğeyi "temizleyip" (!), bu temizlikle ve A. Saydan'ın ölümüyle boşalan yere birkaç ortacı oportünist daha alıp, sonra da "partinin Leninci birliği daha da güçlendi" diye bağırıyorlar. "PB'daki ortacı oportünistlerin sayısı arttı" demek istiyorlar.

Amaçları yine soldan konuşup sola vurmaktır. Geçtiğimiz dönemde, çok tasfiye yaptılar. Ama, bir kez, tasfiyeler biçimsel, geçersiz kaldı. Leninci militanlar savaşımı bırakmadı. İkincisi, Leninci görüşler durmadı, yayıldı. Bunlarla

bağlı olarak üçüncüsü, tabanın yükselen sesi karşısında birçok yetkili yoldaşı tasfiye edemediler, ya yetkilerini almaya kalktılar ya da yok sayma gibi gülünç bir yol tutmak zorunda kaldılar.'

Şimdi, durumları iyice sarpa sardı! Leninciler Kongre için savaşımı yükselttiler. Konferans topladılar. Oportünizmi sergilediler. Tabanda daha da güçlendiler. Kongre'den kaçmanın yolu kalmadı. Ana tehlike oportünizm diye CHP'yi gösterme umudu tükendi. Artık oportünizme karşı göstermelik bir "savaş" ardında, Lenincileri katmadan göstermelik bir kongre hazırlığına girişmek gerekiyor! İşte son manevra bu hazırlığın bir parçasıdır.

Plana göre, kongrenin "demokratiklik" bayrağı "aşırı" oportünist Partizan fraksiyonunun varlığı olacak. Böyle "demokratiklik"den korku yok. Ama partiye "çok zarar verenler", kongre öncesinde temizlenmeli! Sağdan çok zarar veren bir ya da iki oportünist "*ruh*" temizlendi! Şimdi sıra, "kendine kariyer yapmak amacıyla erken çıkış yapan" ve "ortacı oportünistlerin eskiden beri savundukları görüşleri (!) erken açıklayan "Yürükoğlu'na geldi! İşte Yürükoğlu' nun, kendine verdiği söylenen "zarar" da bu!

Yani ortacı oportünistler, "herşeyde sizinle anlaşıyoruz ama bir tek erken çıkış konusunda anlaşamıyoruz, bu da Yürükoğlu'nun suçudur" diyerek, Leninci çizgiye gönül vermiş militanları "kazanacaklarını" ve başı çeken yoldaşları atıp Leninci hareketten "kurtulacaklarını" sanıyorlar. Durun bakalım, daha bu mantıkda anlaşmıyoruz. Bu mantık oportünizmin yığınları birkaç yöneticinin "adamı" sanan, bilinci, köklü ideolojik bağları anlayamayan mantığıdır. Bu zavallı mantıkla göremiyorlar ki geçti Bor'un pazarı... Bugün güçlü bir Leninci hareket vardır.

H. Erdal'ın eski "ortak"(?) görüşleri

Eskiden beri savundukları *İşçinin Sesi* görüşlerine gelince. Ortacı oportünizmin elebaşlarından H. Erdal'ın eski birkaç yazısı ortadadır. Bunlardan birinde Lenin'e ulusların ayrılma hakkını reddettirdi! (*Ürün*, sayı 52) Ötekisinde kendiliğindenciliğin ve reformizmin teorisini kotardı (*Ürün*, sayı 53). H. Erdal'ın kendiliğinden hareketten anladığı, örgütsüz ve plansız hareketlerdir. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabında, Yürükoğlu yoldaşımız kendiliğinden hareketin de örgütlü ve planlı olabileceğini, bunları da koyunların değil, yığınların, insanların yaptığını güzelce anlattı. Kendiliğinden hareketin belirleyici özelliğinin bilinç ve partinin kurmaylığının eksikliği olduğunu açıkladı.

H. Erdal kendiliğinden hareketi, "örgütsüz ve plansız" olarak değerlendirince, öznel öğe de yalnızca örgütlülük ve planlılığa iner, bilinç, devrimci propaganda etkeni uçar gider. Ortacı oportünistler, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'den öğrenip bu görüşü değiştirseler, diyeceğimiz yok, ancak değiştirmediler. Aynı görüş hem yaşamda hem *Ana Halka* yazısında ortaya çıktı.

Sonra H. Erdal'ın yine 53. sayıdaki yazısında açıkça aşamalı bilinç, yani reformizmin teorisi kotarılıyor. Şöyle deniyor:

"Devrimci kitle hareketlerinde eylem biçimini belirleyen iki temel etmenden birincisi, kitlelere kazandırmak istediğimiz *bilincin düzeyi*, bir başka deyişle onları yönelttiğimiz politik hedefin niteliğidir. Örneğin, kitleleri *temel devrimci dönüşümler için mi*, yoksa bazı durum düzeltmeleri — *reformlar* — için mi kitle eylemlerine yönelttiğimiz olgusu uygulayacağımızı eylem biçimlerini de belirler".

Bu açıkça reformlar için reformcu bilinç, devrim için devrimci bilinç demektir. Bunun adı oportünizmin klasik "*aşamalı bilinç teorisi*"dir. Ortacılar da oportünisttir. Ortacılık, onları temize çıkarmıyor. Yalnızca sapına kadar oportünist teorileri devrimci sözler ardında gizleme özelliklerini belirliyor.

Ortacı oportünistler, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* çıktıktan sonra bu teoriyi de değiştirmediler. Tam tersine kitaba reformist konumlardan saldırdılar. Bu açıdan habire "güncel hedefleri atlıyor" diye sayıkladılar. Devrimci propaganda, bilinç onlara "serüven" gibi geldi çünkü reformların devrimci savaşımın bir yan ürünü olduğunu, yığınlara her zaman devrimci bilinç vermek gerektiğini anlamıyorlar.

Ayrıca ortacı oportünistler, devrimci durum, tekelleşme, devlet tekelci kapitalizmi, finans kapital, Kürt sorunu vb. konularda da *İşçinin Sesi*'yle bir "ortaklık" taşımadılar. Devrimci durumun varlığını, 1977'deki bir açık ve çeşitli üstü kapalı gevelemeler dışında, hiçbir yerde yazmadılar. Öteki konularda ise *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini "süreç" gibi yuvarlacık formülasyonlarla çarpıttılar.

Şimdi de kalkıyorlar, eskiden beri savunuyoruz diyorlar. Ortacı oportünizmin elebaşları, hiçbir zaman *İşçinin Sesi*'nin görüşlerini savunmadılar. Yalnızca, belli dönemlerde, dengeler gereği aynı dilden konuşuyor göründüler. İ. Bilen' in mangalda kül bırakmayan söylevleri bu dönemlere rastlar. Ama o zaman bile geriye dönmek için açık kapılar bırakıldı. Bu şimdi daha iyi ortaya çıkıyor. Adıyla sanıyla devrimci durum var denmedi, devrimci durumun göstergeleri sıralandı. Ondan sonra çevir kazı yanmasın yapıldı. H. Erdal ise kiminle konuşuyorsa damarına göre şerbet verdi.

Ortacı oportünistler, "eskiden beri *İşçinin Sesi*'yle aynı görüşleri savunduklarını" söylüyorlar. Bir kez bunu eski yazılarıyla kanıtlayamıyorlar. İkincisi, uzun bir süredir, örneğin H. Erdal'ın imzalı yazıları çıkmıyor. Neden, aynı görüşleri savunuyorlarsa görüşlerini açıkça yazmıyorlar? Üçüncüsü ve en önemlisi, eskiye gerek yok, biz razıyız onlar bugün aynı görüşleri savunuyor olsunlar.

İşçinin Sesi'nin görüşleri kimsenin dağı, bağı değildir. TKP PB' sunun *gerçek bir özeleştiriyle*, bugün bu görüşleri benimsemesi ve tüm ruhuyla yaşama uygulaması ancak sevindirici, hem de çok sevindirici olabilir. Ne var ki, TKP PB'sunun partinin "Leninci" birliğinin güçlendiğini duyuran bildirisini taşıyan mart *Atılım*'ına bakmak neyin ne olduğunu anlamak için yetiyor. *Atılım* eski hamam eski tastır. Yalnızca daha "militan" gözüken cila çekilmiştir. Kırmızı turp gibi, tırnaklayınca beyazı sırıtıyor. Şimdi bunu örnekleyelim.

Mart *Atılım*'ı eski hamam eski tastır

Bir kez, mart *Atılım*'ında ordu konusunda yine eski görüşler öne sürülüyor. Orduyu NATO emrine verenler orduyu halkımızın karşısına çıkarıyorlarmış! General Sheer, Türkiye'nin silahlı güçlerini Türkiye halkına karşı vurucu güç olarak görmekle kalmıyor, orduyu emperyalist çıkarlar için komşu ülkelere, Sovyetler Birliği'ne karşı da bir koç başı olarak kullanmak istiyormuş! Asker kışlaya dönmeliymiş! *Neden kışlaya dönsün?* Yığınların yanına gelsin! Kışladan kopsun! Sonra General Sheer orduyu daha başka türlü görebilir mi? Ordu halkın karşısına çıkarılmak için can alıcı bir baskı aygıtı değil mi? Ne bekliyor Atılım?

Yine Mart *Atılım*'ında işbirlikçi büyük burjuvazinin tekelleşmesinden, devlet tekelci kapitalizmine *geçmesinden*, finans-oligarşiye *yükselmesinden* söz ediyor. Hâlâ geçiyor, hâlâ yükseliyor!

Devrimci durum tırmandı, ülke neredeyse devrime dayanıyor, *Atılım* hâlâ "ekonomik, sosyal ve politik bunalım" diyerek geçiştiriyor. Adıyla sanıyla söylemekten yine yan çiziyor, "var"a da "yok"a da açık kapı bırakıyor.

Sonra CHP sol kanat kuyrukçuluğu çok ince bir biçimde yine işleniyor. "İşçilerin haklı direnişini yasa dışı diye eleştiren CHP sağ yöneticileri"nden söz ediliyor. Hayır, sol kanat da aynı "eleştiri" yi yöneltti. Daha da öteye gidip yerinde savaş kırıcılığı yaptı. CHP sol kanadına leke düşmesin diye bu söylenmiyor.

CHP konusu tümden bir çorbadır. Aylarca, yıllarca sosyal-demokrat CHP dendikten sonra, birden CHP sosyal-demokrat değil, burjuva partisidir denmeye başladı. Önce bu dönüşü *Atılım* yaptı. Dönüşe ayak uyduramayan *Savaş Yolu*'na da "kimi yayın organları" uslubuyla, ilkesizlik, kaba fraksiyon kavgası örneği bir "eleştiri" gönderildi. Bu dönüşle, sosyal-demokrasi burjuva olmaktan kurtarıldı, "temize" çıktı. Böylece CHP içindeki ve dışındaki sosyal-demokratlar da "temize" çıktılar! Yani TKP Politik Büro'sunun ortacı oportünist birliği güçlendikçe, tezler daha çok CHP sol kanat kuyrukçuluğuna göre ayarlandı! *Atılım* işte buna uygun olarak, "burjuva partileri AP ve CHP'den" söz ediyor!

Yine mart *Atılım*'ında ulusal sorun üzerine bir yazı var. 29. sayısında *Savaş Yolu*, ayrılma hakkını kayıtsız şartsız savunmak gerekmez diyordu. Bu hak somuttur diyordu. Böylece, günlük siyasal gerekçelerle, "somut" nedenlerden bugün bu hakkı savunuyor göründüklerini açığa vuruyordu. İşte aynı siyasal yatırım mantığı *Atılım*'da da var. Ayrılma hakkı, Kürt devrimci demokratlarıyla eylem birliğinin bir gereği olarak savunuluyor.

Ayrıca *Atılım*'da bir de şöyle deniyor: Ayrılmayı da savunsa Kürt ulusal hareketi ezilmemelidir, "bu alanda ortacılık(!) söz konusu olamaz". "Liberal çevrelere" bu öğüt veriliyor. "Liberal çevrelerin", burjuva demokratik bir hak olan ayrılma hakkını kabullenmeyişleri, bu alandaki "ortacılıkları" ise es geçiliyor. Çünkü o zaman, ana bağlaşıklar arasında olan CHP sol kanadı açık düşecek, bu "sol"(!) kanadının demokrat bile olmadığı açığa çıkacaktır. *Atılım'ın kırmızı cilası derin bir oportünizmi gizliyor.*

Şimdi gelelim Mart *Atılım*'ının genel havasına ve bununla bağlı olarak Tariş konusuna.

Bir kez, *Atılım*'ın tüm "militan" cilasına karşın, aşıladığı ruh yılgınlıktan başka birşey değildir. *Atılım*'da devrim sözü geçmiyor, buna karşı sürekli kanlı saldırı, yoğun baskı vb... ağırlık taşıyor. Yükselen yığın hareketlerinden kıvanç, bu kıvançla eksiklerini göstermek yok. Tam tersine ikide bir yükselen yığın hareketlerinin "kolay" ya da "daha kolay" vb. ezilmesinden söz ediliyor. Böyle bir hava içinde, "ülke çapında genel direnişten başka yol kalmadı" diye geveleniyor. *Atılım*, başka yol kalmadığı için neredeyse hayıflanıyor.

Lenin şöyle diyor: "Kautskiler ve MacDonaldlar, burjuvaziden ödün koparabilmek ve onu reformist yolu izlemeye razı edebilmek için, kapitalistleri devrim tehlikesiyle *korkutmaya*, burjuvaziyi iç savaş tehlikesiyle *ürkütmeye* devam ediyorlar" (Lenin, c.29, s.507).

İşte Mart *Atılım*'ı da burjuvaziyi, devrim bile değil, direniş tehlikesiyle korkutmaya çabalıyor. "Genel direniş"in önerileri aynen bu ruhtadır. Artık genel direnişten başka yol kalmadı diye hayıflanma var.

Şimdi bu genel içinde İzmir ayaklanmasının değerlendirmesine bakalım. Buradan çıkan sonuçlar, *Atılım*'ın genel yaklaşımını daha da güzel ortaya seriyor.

Bizim ortacı oportünistlerin eskiden Lenin'le hiçbir ilgisi yoktu. *İşçinin Sesi*'nin zoruyla, alıntıcılık

baştarafı 5. sayfada

yapmak için Lenin okumaya başladılar. Ama bu kez de pek mantıkları ermiyor.

Atılım bakıyor, İzmir ayaklanmasının hareket noktası burjuvazinin yönelttiği bir saldırıya karşı savunmaydı. Buradan kalkarak, tümüyle ezik bir savunma ruhuna bürünüyor. İzmir ayaklanmasına provokasyon, serüven demekle, onu eğreti bir ağızla savunmak arasında bocalıyor.

Baş yazıda, Tariş işçilerine karşı uygulanan kanlı yığınsal saldırıdan söz ediliyor ve şöyle deniyor: "Egemen burjuvazi, MİT, polis, gelişen işçi, yığın hareketlerini *daha kolay* ezebilmek için en iğrenç provokasyonları çıkarıyor, Maocu-goşist karması gurupçukları kışkırtıyor" (abç).

Sonra, "Yaşasın Tariş Direnişimiz" başlıklı yazıda şöyle deniyor: "Gün silaha sarılma ve ayaklanma günü değil. Egemen sınıflar böylesi bir serüven yaratmak için yanıp tutuşuyor. Tariş direnişinde bu kanlı taktik en kaba biçimde uygulandı. Demirel hükümeti, direnişçileri silahlı çatışmalara sürüklemek için herşeyi yaptı. Fabrikalarda disiplinle direnen işçilerin provokasyona gelmemesi üzerine, saldırıyı mahallelere yaydı. Özellikle goşist gurupların var olduğu yerlerde bunları bilinçli olarak kışkırttı".

Yani, silahlı çatışma burjuvazinin dayattığı bir serüvendi. Çatışmanın mahallelere yayılması bilinçli kışkırtmaydı. Demek ki direniş yalnızca fabrikada kalmalı ve daha "uysal" biçimler almalıydı. *Atılım*'ın somut önerisi budur.

Bir kez saldırının mahallelere yayılması hiç de burjuvazinin istediği birşey değildi ve burjuvazinin hesaplarını bozan bir etken oldu. Burada küçük burjuva devrimcilerinin hatası da mahallelere yaymak değil, yeterince yayamamaktı. Fokocu ve tekkeci bir anlayışla yanaştıkları için mahalle halkını yeterince savaşa çekmediler ve yalnızca "kendi" mahallelerini düşündüler. İşin serüven yanı silahtan değil, buradan kaynaklandı.

İkincisi, burjuvazi yığınları silahlı çatışmaya zorluyorsa, burjuvazinin tutumunun doğurduğu sonuç, silaha sarılmama değil, akıllıca sarılmadır.

Atılım "özde İzmir ayaklanmasına serüven ve provokasyon" diyor. Sözde bu açığı kapatıyor. Direniş olmamalıydı diyenlere de, sonuna dek sürmeliydi diyenlere de, yani sağa da sola da vurup, kendi "doğru"luğunu yine "güvence" altına almaya çabalıyor. Ancak alamıyor, çünkü "silaha sarılma günü yaşamayan" ülkemizde, ülke çapında genel direniş, aktif dayanışma, yani *barışçıl* ve *yığınsal savunma* öneriyor!

Bu, H. Erdal'ın 53. sayı *Ürün*' de kotardığı aşamalı bilinç teorisinin uygulanmasıdır. Baktılar ki İzmir ayaklanmasının hareket noktası savunmaydı, öyleyse şimdilik saldırgan bilinç verilmez! Bu serüven olur! Bu nedenle de *Atılım* devrimden pek söz etmiyor. Derin bir oportünizmi kırmızı cila ile saklamaya çalışıyor.

Atılım hem de pasifist türünden serüvencilik yapıyor

Yine de *Atılım*, en azından silah sözünü kullanmaya başladı. Ortada bir propaganda var. Bu "ilerleme"nin altında ne yatıyor?

Ülkemiz yıllardır devrimci durum yaşıyordu. Bu süre içinde devrimci propaganda, silahlı savaş yöntemlerinin *propagandası* gündemdeydi. Oportünistler devrimci durumu yadsıdılar, bu görevi devrimci durum yok diye yerine getirmediler. Şimdi neredeyse eylem dönemi kapıya dayanıyor. İzmir ayaklanması devrimin ilk dalgası dedik. Ciddi bir karşı-devrim tehlikesinin yanısıra, Türkiye devrime gidiyor. Şimdi bizim oportünistler eylem dönemi gelmedi, propaganda dönemindeyiz deyip devrimci görünümlü propagandaya başladılar! İşte son manevranın, dil değişikliğinin, kırmızı cilanın bir temeli de Türkiye koşullarındaki değişmedir.

Ancak, devrimci durumu yadsıyan, zamanın görevlerini doğru anlamayan bir mantık bugün doğru devrimci propaganda yapabilir mi? Yapamaz ve yapamıyor. *Atılım*'ın oportünist özünü baştan beri sergiledik. Gösterdiği somut hedef konusunda örneklemeyi sürdürelim.

Atılım hem burjuvazinin silahlı saldırısından söz ediyor, hem gün silaha sarılma günü değildir diyor, hem de genel direniş öneriyor. Yani silahsız bir savunma öneriyor. Burjuvazinin tankı topu önünde barışçı tutum öneriyor. Bu serüvendir. *Atılım*'ın tükürük saçarak ağza aldığı "goşistler"in yaptığının ters yüz edilmiş biçimidir. Onlar silahı yeterli yığınsal güçle birleştiremiyorlarsa, *Atılım* da yığınsal gücü silahla birleştiremiyor. Onların devrimci zor kullanımdan anladığı, bir öncü gurubun silahlı eylemleriyse, *Atılım*'ın anladığı etten bir duvardır.

Atılım hala "devrim ister barışçı, ister barışçı olmayan yolu izlesin" diye konuşabiliyor. İnsaf doğrusu. Amma propaganda! Yaşam Türkiye'de hangi yola hazır olmak gerektiğinin propagandasını yapıyor da, *Atılım* hala geveliyor. Türkiye'de silahlı devrim için propagandanın yıllar önce başlaması gerekiyordu. Şimdi propagandaya başladılar, onu da doğal olarak başaşağı yapıyorlar.

1905 Devrimi başladıktan sonra da Menşevikler, "halkı silahlanmanın gerekliliği duygusuyla silahlandırmaktan" söz ediyorlar. Lenin alay ediyor. Bu her zaman her yerde gerekli, şimdi ise silahlanmanın kendisi gerekli diyor (c. 8, s. 172).

Atılım, tekil, örgütsüz silahlı çıkışlara karşıymış gibi görünüyor ama özde günün görevlerini hasıraltı ediyor. Silahın serüvene alet olacak biçimde kullanılmasına karşıymış gibi görünüyor ama özde silah kullanılmasına serüven diyor. *Atılım* serüvencilik, hem de pasifist türünden bir serüvencilik yapıyor.

Şu YÜZ KIZARTICI ajitasyona bakın: "Goşist guruplara gelince, bunlar binlerce işçinin işyerinden atıldığı, bir o kadarının tutuklandığı, *yangın yerinden* başka serüvenlere doğru yelken açtılar" (abç). Yangın yeriymiş! Ortacı oportünizm şanlı devrimci eylemleri öcüye döndürüyor. "Daumig' in (H. Erdal'ın — İ.S.) başı çektiği bu dar kafalı baylar herhalde tüm yığınların *bir anda, tam bir örgütlülük* içinde ayaklanacağı bir devrim (eğer devrim fikri akıllarına geliyorsa) düşlüyorlar" (Lenin, c. 19, s. 106).

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılmaz

Avrupa'daki bir ya da iki tabansız oportünistin temizlenmesi bir anlam taşımaz. Partizan fraksiyonunun kongrede "temizleneceği" gibi bir söz yaymak ise bugün Partizan görüşlerine karşı açık ilkesel savaşım vermeyenlerin, sen ben kavgası yürütenlerin, kongrenin göstermelik "demokratikliğine" ortam hazırlama çabasından öteye gidemez. Çünkü ortacı oportünizm, bugün soldan konuşup, 1) *İşçinin Sesi*'ne koşan tabanı tutmak, 2) bu arada Türkiye'nin ortamındaki değişikliğe göre oportünizmin cilasını uyarlamak, 3) yalnızca kişisel gerekçeler yüzündenmiş havasıyla Yürükoğlu yoldaşımızı ve öteki bazı yetkili yoldaşlarımızı tasfiye etmek ve 4) aklınca Leninci hareketten "kurtulup" 5) göstermelik bir kongre toplamak, bu kongrede de kendi kozlarını paylaşmak peşindedir.

Ortacı oportünizm bu planları yaparken, aynen Türkiye olaylarında olduğu gibi, hep "öznel düşlerini nesnel gerçeğin önüne koyuyor"! Karşısında güçlü bir ideolojik, siyasal birliğe sahip ve artık örgütlü olan Leninci hareketin varlığını, bu nesnel gerçeği, kendi deyimleriyle "göz ardı" ediyor.

Elimizdeki sayı ile *İşçinin Sesi*'nde, TKP Leninciler Konferansı kararları yayınlanıyor. Bu kararlarda Lenincilerin ilkeli konumu, ne için savaştıkları net ve duru biçimde açıklanıyor. Oportünizm yenilmeden burjuvazi yenilemez belgisi yükseltiliyor.

"Komünistlere Çağrı"da şöyle deniyor:

"Tarihsel fırsatları değerlendirmek, yükselen devrimci dalgayı devrimle sonuçlandırmak görevi en başta işçi sınıfımızın öncü siyasal örgütüne düşüyor.

"Türkiye Komünist Partisi, partimiz, oportünist yöneticilerin elinde üstüne düşen görevi yerine getirmekten bugün uzaktır. Oportünistler TKP'yi burjuvazinin eklentisi, reformlar partisi durumuna getirmeye çalışıyorlar. Kuyrukçu reformcu bir siyasal çizgi izleyerek, Leninci normları ve tüzüğü çiğneyerek, fraksiyoncu tasfiyeci yöntemler kullanarak, partiye, halkımıza, devrime ihanet ediyorlar."

Evet yoldaşlar! TKP PB'sunun şubat toplantısı sonunda bu söylenenlerden hangisi değişti? Kuyrukçu reformcu çizgi yalnızca Türkiye'nin yeni koşullarına ve parti içi güçler dengesine göre yeni bir cila yedi. Bu toplantı, Leninci normları ve tüzüğü daha da çok çiğnemek için yeni fraksiyoncu tasfiyeci yöntemler planlamanın ötesine geçemedi. Mart *Atılım*'ı ve kendi yaydıkları söylentiler bunları kanıtlamaya yetiyor.

"Bu durumun sürmesine izin verilemez. Türkiye Komünist Partisi, oportünistlerin elinde çürümeye terkedilemez. TKP içindeki Leninci güçler bunun için savaşıyor. TKP içinde Lenincilerin sürdürdüğü savaş, fraksiyonlar arası sen ben kavgası değildir. TKP içindeki hesaplaşma Marksizm-Leninizmle oportünizmin Türkiye çapındaki hesaplaşmasıdır" (Leninciler Konferansı). Son PB toplantısı bu hesaplaşmadan kaçış için bir manevradan başka birşey değildir.

Yine kararlarda, şöyle deniyor:

"Leninciler baştan beri yönetimin kişisel değil ilkesel yapısıyla ilgilendiler. Doğrusu budur".

Leninciler son PB toplantısını da bu doğru ışığında değerlendirdiler. Sorun buradadır. Son PB toplantısında ilkesel en küçük bir adım atılmadı. Partinin güçlendiği söylenen "Leninci" birliğinden kimsenin haberi olmadı! Türkiye Komünist Partisi'nin Leninci birliği için savaşım durmadı.

"TKP'nin Leninci güçleri; ülkemizde hızla derinleşen devrimci durumun görevlerini üstlenebilecek, yığınları sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimine hazırlayabilecek, oportünizmden arınmış bir TKP'ye ancak en kısa zamanda toplanacak bir kongreyle ulaşılabileceğinin bilincindedir".

"Demokratik olarak seçilmiş tüm örgüt delegelerinin katılacağı, en kısa zamanda toplanacak kongre için, TKP'nin kongresi için örgütlü savaşım günün temel bir görevidir". Son PB toplantısıyla girişilen manevra bu göreve daha da önem kazandırdı.

"Türkiye kaynıyor. İşçi sınıfımız alanlarda, fabrikalarda, semtlerde barikat savaşları veriyor. Düzeni çatırdatıyor.

"İşçi sınıfımızın komünist yöneticisine su gibi, hava gibi gereksinim duyduğu böyle bir dönemde, TKP Politik Bürosu partimizi sınıfına ve adına yaraşmayan onursuz bir konuma sürükledi. İşçi sınıfımızın, aydınlık gelecek için taşıdığı tarihsel sorumluluğunu yerine getirebilmesi Leninci bir TKP savaşımında düğümlendi. TKP'nin Leninci güçleri bu savaşımı utkuya götürmeye kararlıdırlar".

"Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılamaz!"

1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yıl 7. Sayı 126
7 Nisan 1980

AÇIKLAMA

Türkiye işçi ve komünist hareketinin, partimizin oportünistler eliyle itildiği derin bunalımdan çıkış yollarını görüşmek üzere Türkiye Komünist Partisi'nin Leninci güçleri bir Konferans ile biraraya geldiler.

Konferans'da partimizin tüm kilit örgütleri temsil edildiler. Bazı yöre ve il örgütleri tüm örgüt olarak katılırken, menşeviklerin henüz etkinliklerini sürdürebildikleri bazı yöre ve il örgütlerinden Konferans'a Leninci kanadın sözcüleri katıldılar. Konferans delegeleri arasında çok sayıda yöre ve il komitesi sekreterlerinin, Merkez Komite üyelerinin, başka alanlarda yetkili yoldaşların yer almaları, Konferans'ın temsil yeteneğini tartışmaya yer bırakmaz biçimde sergiledi.

TKP'nin Leninciler Konferansı, yurdumuzun genel durumunu, partimizin durumunu, hızla büyüyen Leninci kanadın daha etkin savaşım verebilme sorunlarını görüştü.

Konferansımız, kendi içinde büyük aksaklıklar taşıyan, ama daha önemlisi, menşevikler eliyle yerle bir edilen tüzüğün işlemediği ve oportünizm yenilmeden, kongre toplanmadan artık işleyemeyeceği sonucuna vardı. Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin likidatörlere karşı daha uyumlu ve disiplinli bir savaşım yürütebilmeleri için bir Eşgüdüm Komitesi kurdu. TKP'nin Leninci güçleri için bağlayıcı merkez Eşgüdüm Komitesi'dir. Tam kadro Leninizmi savunan il örgütleri Eşgüdüm Komitesi'ne bakacaklardır. Lenincilerin gayrimeşru biçimde görevden alındıkları ama önemli bir gücü temsil ettikleri illerde TKP'nin Leninci il komiteleri kurulacak ve bu komiteler de Eşgüdüm Komitesi'ne bakacaklardır.

Konferansımız, partimizde gelişen sorunları ve bugünkü fiili durumu görüşmek üzere 1932'den bu yana toplanmayan 5. Kongre'nin toplanması ve açık bir tartışma ortamının sağlanması çağrısı yaptı.

Konferansımız, uzun ve yoğun bir çalışma süresini kapladı. Onaltı maddelik kapsamlı bir gündemi vardı. Bu gündem üzerinde Konferans'a tartışma platformu hazırlamakla görevli, en az üçer yoldaştan oluşan 14 komisyon kuruldu. Çoğu yoldaşlar birkaç komisyonda birden görev aldılar.

Konferans'ı, Konferans'a katılanların seçtiği üç kişilik Başkanlık Kurulu yönetti. Konuların görüşülmesine geçmeden önce, oturumlarda izlenecek tutumu belirleyen bir Konferans İç Tüzüğü kabul edildi. Konferans, 9-12, 13.30-17.30 arası olmak üzere günde iki oturumla sürdürüldü. Komisyon toplantıları bu oturumlar dışında kalan sürede yapıldı.

Tutanaklar, Başkanlık Kurulu'nun yardımıyla, konferans dışı bir sekreterlik bürosunca tutuldu. Her sabah, bir önceki günün tutanakları Konferans'a katılan yoldaşlar tarafından okunarak imza ile onaylandı.

Konferansımız, önceden görev almış yoldaşların çıkarıp okudukları, üstünde görüşme yapılmadan "alkışlarla onaylanan" konuşmaların yer aldığı göstermelik bir konferans olmadı. Leninci harekete, TKP'ye sonuna dek sahip çıkan, görevinin, sorumluluğunun bilincinde yoldaşların komünist dürüstlük içinde, sözünü sakınmadan, en hararetli ve açık tartışmayı yaptıkları gerçek bir kürsü oldu. Açık tartışma, eleştiri-özeleştiri, eylemde demir birlik ilkesini Leninci hareketin davranış kuralı olarak kökleştirdi.

TKP'nin Leninciler Konferansı, yoğun çalışma süresi içinde 21 karar tasarısı hazırladı, tartıştı ve onayladı. Tüm kararlar oybirliğiyle alındı.

TKP'nin oportünist yöneticilerince 1977 yılında, çok daha geniş olanaklarla toplanan konferansa katılmış olan yoldaşlar! O konferansla Leninciler Konferansı'nı karşılaştırın. Yukarda kısaca özetlenen hiçbir özelliğin o Konferans'da olmadığını, orada uygulanan hiçbir yöntemin de Leninciler Konferansı'na sokulmadığını göreceksiniz.

Komünistler, partili yoldaşlar! Konferans kararlarını dikkatle inceleyin. 1977 Konferans belgeleriyle karşılaştırın. Leninciler Konferansı'nın her konuda açık tutum belirlediğini göreceksiniz.

Devletin hızla faşistleşmekte olduğu, menşeviklerin ihbarcılığa saptığı bir dönemde siyasal polise kadro kaptırmadan böyle bir konferansı toplayabilmek de önemli bir başarıdır.

TKP'nin Leninciler Konferansı, işçi sınıfımızın sosyalizm uğruna verdiği kavgada ileri bir adım olsun!

Türkiye Komünist Partisi
Leninciler Eşgüdüm Komitesi

KONFERANS KARARLARI

1. Komünistlere Çağrı

Ülkemiz, son 10 yıldır, giderek derinleşen bir bunalım yaşıyor. Sınıf savaşımı keskinleşiyor, devrimci yığın eylemleri yükseliyor, sık sık barikat savaşlarına dönüşüyor. Burjuvazi zorlanıyor, faşizm tehlikesi somutlaşıyor. Gün güne olgunlaşan devrimci durum, ya faşizm ya ileri demokratik halk devrimi ikilemini güncelleştiriyor. Türkiye'nin önünde tarihsel devrimci fırsat doğuyor.

Tarihsel fırsatları değerlendirmek, yükselen devrimci dalgayı devrimle sonuçlandırmak görevi en başta işçi sınıfımızın öncü siyasal örgütüne düşüyor.

Türkiye Komünist Partisi, partimiz, oportünist yöneticilerin elinde üstüne düşen görevi yerine getirmekten bugün uzaktır. Oportünistler TKP'yi burjuvazinin eklentisi, reformlar partisi durumuna getirmeye çalışıyorlar. Kuyrukçu-reformcu bir siyasal çizgi izleyerek, Leninci normları ve tüzüğü çiğneyerek, frasiyoncu-tasfiyeci yöntemler kullanarak, partiye, halkımıza, devrime ihanet ediyorlar.

Bu durumun sürmesine izin verilemez. Türkiye Komünist Partisi, oportünistlerin elinde çürümeye terkedilemez. TKP içindeki Leninci güçler bunun için savaşıyor.

TKP içinde Lenincilerin sürdürdüğü savaş, fraksiyonlar arası senben kavgası değildir. TKP içindeki hesaplaşma Marksizm-Leninizm'le oportünizmin Türkiye çapındaki hesaplaşmasıdır. Türkiye'de devrim isteyen hiçbir güç bu hesaplaşmaya kayıtsız kalamaz.

TKP'nin Leninci güçleri, bir avuç oportünist yönetici dışındaki tüm partilileri, çeşitli nedenlerle parti dışında kalmış komünistleri birleştirecek olan ideolojik-siyasal çizgiyi nesnel örgütsel güce dönüştürme yolundan yürüyor.

Türkiye Komünist Partisi Üye leri! Partimizi oportünizmden arındırmak, Leninci çizgiyi partiye egemen kılmak için, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için görev başına!

Oportünist yönetim kliğinin dükkancı tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *parti-dışı komünistler!* Partiye girin, oportünizme karşı örgütlü savaşa katılın!

Oportünist yönetim kliğinin sosyal-şoven tutumu nedeniyle aramızda yer almayan *Kürt komünistler*, sizlere sesleniyoruz: Leninci güçlerle Türkiye Komünist Partisi'nde birleşin!

Oportünizm yıkılmadan burjuvazi yıkılamaz! ■

2. Kongre Çağrısı

Türkiye Komünist Partisi Lenincilerin Konferansı, tüm Türkiyeli komünistlere, Türkiye Komünist Partisi'nin kongresinin toplanması için çağrıda bulunmaya karar vermiştir.

Komünist partisinin kongresinin, tüzükte belirlenen süre içinde ve demokratik olarak yapılması ilkesel bir zorunluluk, aynı zamanda uluslararası bir gelenektir.

Komünist Partisi'nin doğru ideolojik temelde tek yumruk gibi savaşan bir parti olabilmesi için, en üst organ kongreye tüm delegelerin örgütlerinde seçilerek gelmeleri ve burada tüm görüşlerin özgürce belirtilmesi gereklidir.

Oportünistler, yarım yüzyıldır, TKP'nin kongresini toplamayarak, tüzüğü çiğniyorlar, uluslararası komünist hareketin geleneklerini ayaklar altına alıyorlar. Seçimle işbaşına gelmemiş, fraksiyonculuğu ve likidatörlüğü, varlığını korumanın temel yöntemi olarak benimsemiş bu oportünist klik, kongreyi toplamayarak, tabanın hesap sormasını engellemeye çalışıyor. TKP içinde hızla gelişen Lenincilerin gücünden duyduğu korkuyla kongreye yanaşmıyor. TKP'yi kuyrukçu, devrimci durumun gerisinde kalan, yığınların arkasından nal toplayan bir örgüt durumuna düşürüyor.

TKP'nin Leninci güçleri, ülkemizde hızla derinleşen devrimci durumun görevlerini üstlenebilecek, yığınları sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimine hazırlayabilecek, oportünizmden arınmış bir TKP'ye, ancak en kısa zamanda toplanacak bir kongreyle ulaşılabileceğinin bilincindedir.

Uluslararası komünist hareket içinde görülmemiş yüz karasına son vermek için, TKP'yi uluslararası komünist hareket içindeki saygın yerine oturtmak için kongre derhal toplanmalı ve partimizi oportünizmden arındırmalıdır.

Tüm TKP üyesi komünistlerin, TKP'nin oportünist yönetimi nedeniyle parti dışında kalmış partisiz komünistlerin görevi, Türkiye devriminin yazgısının Leninci bir TKP için savaşımın sonucuna bağlı olduğunun bilincinde olarak, bu hedef çevresinde örgütlü olarak omuz omuza savaşmaktır. DEMOKRATİK OLARAK SEÇİLMİŞ TÜM ÖRGÜT DELEGELERİNİN KATILACAĞI, EN KISA ZAMANDA TOPLANACAK KONGRESİ İÇİN, TKP'NİN KONGRESİ İÇİN ÖRGÜTLÜ SAVAŞIM GÜNÜN TEMEL BİR GÖREVİDİR. ■

3. Parti İçi Durumun Getirdiği Görev

Türkiye kaynıyor. İşçi sınıfımız alanlarda, fabrikalarda, semtlerde barikat savaşları veriyor.

İşçi sınıfımızın komünist yöneticisine su gibi, hava gibi gereksinim duyduğu böyle bir dönemde, TKP Politik Bürosu partimizi sınıfına ve adına yaraşmayan onursuz bir konuma sürükledi. İşçi sınıfımızın, aydınlık gelecek için taşıdığı tarihsel sorumluluğunu yerine getirebilmesi, Leninci bir TKP savaşımında düğümlendi. TKP'nin Leninci güçleri bu savaşımı utkuya götürmeye kararlıdırlar.

Partimiz uzun yıllar likidasyona uğradı. 1973 atılımı, sağlam bir ideolojik temel oluşturmadan, örgütsel bir canlanma getirdi. 1976'dan 1978'e dek Leninciler, örgütsel canlanmanın altına, doğru bir ideolojik temel döşeyebilmek için savaştılar. CHP hükümeti dönemi kuyrukçu siyasetleri sergiledikçe ve Parti içinde Leninci fikirler güçlendikçe, yönetimi tutan oportünistlerin fraksiyoncu çabaları yoğunlaştı ve açığa çıktı. Genel Sekreter İ. Bilen'in ortacılığı oportünizmle uzlaştı. 1979'da Lenincilere öz ve biçim olarak haksız bir saldırı kampanyası başladı. Oportünist irin patladı. Savaşım yeni bir düzeye yükseldi. Leninci çizgi de yaşanan deneyimlerden ders çıkardı, olgunlaştı.

Leninciler baştan beri yönetimin kişisel değil ilkesel yapısıyla ilgilendiler. Doğrusu budur. Ancak, yanlış bir yapı içinde bu doğru, Leninci fikirlerin tabandaki gücünün aynı oranda yönetime yansımamasını getirdi. Oportünistler ve ortacı oportünistler bundan yararlanarak mekez organını kendi özel organlarına çevirdiler. Leninci görüşlere yer vermediler. Parti yönetimini kendi fraksiyoncu amaçları doğrultusunda kullandılar. Tüzüğü çiğneyerek, Leninci MK üyelerine, her düzeyde örgüt ve üyelere karşı tasfiyeye geçtiler. Leninci görüşleri savunan örgütlerle bağlarını kopardılar, koca parti örgütlerine sırt çevirdiler. Tasfiyeleri, silahlı saldırı ve ihbarcılıkla birleştirdiler. Parti disiplinini ayaklar altına aldılar. Demokratik yığın örgütlerinin disiplinini de atlayarak, oralarda da tasfiyecilik yaptılar. Örgütlerin demokratik niteliğine zarar verdiler.

Ülkemizin içinde bulunduğu koşullarda ve bu tür bir saldırı karşısında Leninciler boş durmayacaklardır. Tüm yaşamlarını, enerji ve özverilerini seve seve verdikleri TKP'yi çürümeye bırakmayacaklardır. Karşımızda yönetici fraksiyonlar olduğu için, olayların iç yüzünü kolayca göremeyen ama komünist adına inançlı yoldaşlarını oportünizmin kucağında bırakmayacaklardır. Bu partizan savaşı komünistlere yaraşır biçimde, *örgütlü* olarak sürdüreceklerdir.

Sorunları çözmenin her türlü yolu tıkandıktan sonra, 1979'da *İşçinin Sesi*'nin yeniden çıkışıyla örgütlü savaşın ilk adımları atıldı. Leninciler *İşçinin Sesi* çevresinde kümelendiler. Şimdi bu örgütlenmeyi geliştirmek gerekiyor. Bunun için konferansımız bir Eşgüdüm Komitesi ve bu komite içinde bir Üst Büro kurulmasını kararlaştırır.

Eşgüdüm Komitesi, MK, Üst Büro Politik Büro değildir. Eşgüdüm Komitesi'nin görevleri şöyledir:

1. TKP üst yönetminin yürüttüğü çirkin fraksiyoncu saldırıya karşı savaşta, Leninci yöre, il, bölge, semt komitelerinin ve parti temel örgütlerinin tutum birliğini, pratik liderliğini sağlamak.

2. Oportünizmi ve ortacı oportünizmi partili yoldaşlarımıza ve işçi sınıfımıza daha iyi ve sistemli biçimde sergilemek.

3. Yarım yüzyıldır Kongre yapılmayan partimizde, göstermelik olmayan, gerçek bir kongre için savaşım yürütmek.

4. Türkiye'de gelişen sınıf savaşımının her alanında TKP'nin Leninci güçlerinin tek bir siyasal tutumla hareket edebilmelerini sağlamak.

Eşgüdüm Komitesi'ni oluşturan yoldaşlar bağlı oldukları ya da içinden geldikleri örgütlerin temsilcisi olarak değil, tüm hareketin kollektif yöneticisi olarak birarava gelmişlerdir. Hareketin genel çıkarlarını doğrudan ilgilendiren her konuda, Eşgüdüm Komitesi'nin kararları yerel örgütler üzerinde bağlayıcıdır.

Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu ise EK'nin çalışmalarında sürekliliği sağlamakla ve Eşgüdüm Komitesi ile Merkez Organ arasındaki eşgüdümden sorumludur. Üst Büro, Eşgüdüm Komitesi toplantıları dışında tam yetkilidir.

Komünistlerin Leninci bir TKP için örgütlü savaşımı yükseltmesi, genel devrimci çıkarın acil bir gerekliliğidir. ■

KONFERANS KARARLARI

4. Program Üstüne

Türkiye Komünist Partisi'nin Üçüncü Programı, Leninci ve oportünist görüşleri birlikte barındıran eklektik bir programdır. Bu program partimizin eklektik yapısını yansıtmış ve bu yapıyı daha da azdırmıştır. Bu içeriğiyle Program bir kılavuz değildir.

Bugün TKP içinde komünistlerin likidatörlere karşı yürüttüğü savaşımın özü, içeriği, partimizi Marksçı-Leninci bir programa sahip kılmak, sınıf savaşımında kadroların ve sınıfımızın önüne şaşmaz bir pusula koymaktır.

TKP'nin Marksçı-Leninci bir programa sahip olması sorunu Kongre ile bağlıdır. Bu nedenle, partimizin 1932'deki 4. Kongresi'nden buyana toplanmayan 5. Kongre derhal toplanıp program sorununu çözmelidir.

Bu gerçekleri gözönüne alan Konferansımız,

1. TKP'nin Leninci güçlerince bir program taslağının hazırlanmasını;

2. Program taslağını hazırlamak üzere bir komisyon kurulmasını;

3. Hazırlanarak program taslağının tartışılmak üzere parti örgütüne ve işçi sınıfımıza sunulmasını;

4. Ve TKP'nin 5. Kongresi'ne öneri olarak götürülmesini karar altına alır. ■

5. Merkez Organı Üstüne

Merkez yayın organı "yalnızca kollektif bir propagandacı, kollektif bir ajitatör değil, aynı zamanda kollektif bir örgütçüdür".

Kollektif propagandacılık, ideolojik liderlik, gazetenin devrimin teorik sorunlarını çözücü, parti politikasını açımlayıcı, partililere ışık tutucu niteliğiyle ve bu alanda en ileri olabilmesiyle sağlanır.

Kollektif ajitatörlük, gazetenin yığınları harekete geçiricilik yeteneğini anlatır.

Kollektif örgütçülük, en geniş işçi yığınları, sempatizan halkaları içinde gazete aracılığıyla ve gazete temelinde örgütlenmeyi anlatır.

Atılım bu üçlü işlevi yerine getirememiştir. İdeolojik konulardaki eklektizmi ile sistemli bir oportünizmi geliştirmiştir. Bu da partiyi çürümeye götürmüştür.

Atılım'ın ülke gerçeklerinden kopuk, partili yoldaşlar yığınının ilgi alanının dışında ve devrim hareketini geriye çekici, kısır-kavruk bir propaganda anlayışı vardır. Bu nedenle, dar çevreleri aşıp geniş işçi yığınlarına ulaşamamıştır. Örgütçülük işlevini başaramamış, ajitasyon etkisi ise yığınları pasifize edici yönde olmuştur.

Atılım, bugün yalnızca Lenincilere karşı saldırı platformunda kullanılabilir olmuştur. Bu haliyle, partinin başını tutan oportünistlerin fraksiyonculuk aracıdır. Dahası, devrimimizin önünde duran ciddi bir engeldir.

İşçinin Sesi, daha 1976 sonlarında *Atılım*'a karşı ayırdedilir bir ideolojik üstünlük sağlamıştır. Giderek gelişen bu üstünlük, *Atılım*'ın beceremediği işlevlerini, yine giderek artan oranda, *İşçinin Sesi*'nin üstlenmesini zorunlu kılmıştır.

İşçinin Sesi, bu üçlü işlevi, en ileri düzeyde ve en uygun biçimde birleştirebilmiştir. Teorik-siyasal sorunlardaki açık-duru tavrı, bilimselliği ve devrimci ruhu onu eşsiz kılmıştır.

TKP'nin Leninciler Konferansı,

1. TKP içinde Marksçı-Leninci ideolojik birliği geliştirdiği;

2. Marksizm-Leninizmi savunma ve yurdumuza uygulamada üstün başarı gösterdiği;

3. Partimiz yönetimine egemen olan likidatör-oportünist akıma ve yurt çapında sağ ve "sol" oportünizmin her belirtisine karşı uzlaşmasız savaşım verdiği;

4. Partimizin içine düştüğü bunalımda Leninci kadroların dağınıklığa düşmesini önleyerek, pratik çalışmayı başarıyla yönlendirdiği için *İşçinin Sesi*'ni partimizin gerçek merkez organı olarak tanıdığını duyurur. ■

7. Propagandanın Örgütlenmesi Üstüne

Türkiye'de yaşamın her yanını kapsayan derin bunalıma paralel olarak işçi sınıfının giderek daha geniş kesimleri savaşıma katılıyor, devrimci hareket hızla genişliyor. Buna karşılık kadrolaşma, kadrolarımızın genel gelişme hızı daha düşük kalıyor.

Teorik-siyasal konuları üyelerimize ve devrimci işçilere doğru ve tutarlı biçimde anlatabilecek yetişkin propagandistlerimizin sayısı oldukça azdır.

İllegal çalışma koşulları, büyük ölçekli okuma guruplarının geniş çapta örgütlenmesini ve böylece az sayıdaki yetişkin propagandistin daha etkin biçimde göreve koşulmasını engelliyor.

Bu durumu dikkate alan Konferansımız;

1. Yerel parti komitelerinin, üyeleri arasından yetenekli propagandistleri seçmelerini ve göreve koşmalarını, güncel propaganda konularının bu yoldaşlarca *doğru* sunulmasını denetlemelerini;

2. Merkez organın parti komitelerini kitap, broşür, gazete, dergi, okuma planı gibi gereçlerle sürekli beslemesini;

3. Partimiz propagandistlerinin görevlerini yaparken toplumsal ve siyasal yaşamın sorunlarına eğilmelerini ve olabildiğince geniş kesimlerin anlayabileceği bir dil kullanmalarını;

4. Parti taban örgütlerinden başlayarak her katta ve işçi muhabir guruplarında *İşçinin Sesi*'nin ve yayınlarının düzenli ve sistemli bir çalışmayla özümsenmesini, bu temel görevin gerektiğince gerçekleştirilmesinden Eşgüdüm Komitesi'nin sorumlu olduğunu;

5. İl komiteleri düzeyinde propaganda ve merkez organını beslemeden sorumlu "propaganda büroları"nın kurulmasını kararlaştırır. ■

8. Ajitasyonun Örgütlenmesi Üstüne

Türkiye'de yaşanan derin bunalım, geniş yığınları hızla siyasal savaşıma çekiyor.

Bu durumu değerlendirmede, daha geniş yığınları savaşa katmada, aktif ve etkili bir ajitasyon çalışmasının önemi büyüktür. Siyasal gerçeklerin günü gününe, çarpıcı ve canlı sergilenmesini başarmak, ajitasyonu ülke çapında aynı hedefe yöneltmek görevleri önümüzde duruyor.

Bu görevi yerine getirebilmek için:

1. Yerel parti komiteleri, üyeleri arasından yetenekli ajitatörler seçerek, bunları özel bir eğitimden geçirmelidir. Öte yandan, her komünistin, her örgüt üyesinin bir ajitatör olduğu gerçeği unutulmamalıdır.

2. Doğru ve başarılı bir ajitasyon çalışması için partimizin Leninci kanadının siyasetinin tam ve doğru olarak özümsenmesini sağlamak zorunludur. Bu amaçla merkez organımız *İşçinin Sesi* ajitatörler tarafından özenle çalışılmalı, ülke çapında dil birliği bu yöntemle sağlanmalıdır.

3. Ajitasyon güncel, somut ve yaratıcı olmalı, yığınların psikolojisini dikkate almalı, yığınların devrimci ruhunu ve coşkularını yükseltici yönde yapılmalıdır.

4. Devrimci eylemler, ajitasyonda üst düzeyde proleter yöntemdir. Eylemlerden önce, sonra ve eylem sırasında ajitasyonu daha yaygın ve aktif bir anlayışla örgütlemeliyiz. Eylemlerin duyurulmasının başlı başına ajitasyon niteliğini taşıdığını dikkate almalı, bu eylemleri tüm devrimci coşkusu ve özüyle yığınlara yansıtmalıyız. ■

6. İşçinin Sesi ve Görevlerimiz

İşçinin Sesi, Türkiye işçi sınıfının sesidir. *İşçinin Sesi*'nin Marksçı-Leninci konumuyla bağlı olan bu gerçek, pratikte de yadsınmaz bir biçimde kanıtlanmıştır. Türkiye'de ilk kez komünist bir yayın organı bu denli sevgi ve saygı uyandırmış, mektup alınış, propaganda ve örgütleme işlevini başarıyla yerine getirmiştir.

Bugün sorun merkez organımızı daha da başarılı kılmaktır. Bunun için Konferansımız, TKP'nin Leninci örgütlerinde merkez organı üzerine bir tartışma açılmasını karara bağlar. Böyle bir tartışmayla, merkez organın örgütleyici işlevini daha iyi değerlendirmek için yapılması gerekenler, merkez organın ve örgütlerin karşılıklı görevleri gibi konular geliştirilecek ve özümsenecektir.

Örgütsel birlik ideolojik birlik temelinde oluşur. Gazete, ulaştığı yere ideolojik birliği götürür, bu temelde örgütlenmeyi pekiştirir. Gazetenin dağıtım ağı çevresinde örgütlenme, gazete temelinde eğitimden ayrı düşünülmemelidir.

Dağıtım ve eğitim ağı parti örgütlerinden başlayarak çevreye yayılmalıdır. Muhabir guruplarının da kendi çevrelerinde aynı ağı genişletmeleri sağlanmalıdır. En önemlisi, merkez organdan başlayan ve yığınların ta içine uzanan bu dolaşımdan, canlı bilgilerin, yazıların, haberlerin merkez organa ulaşımı daha iyi örgütlenmelidir.

Örgüt demek, aynı anda, aynı biçimde hareket edebilmek demektir. Biz merkez organımız çevresinde, yığınların arkasından dolaşıp merkez organa yeniden bilgi akıtan güçlü bir ağ kurarsak, bu güçlü bir örgüt demektir. Eylem sırasında yalnızca parti örgütünün değil, çevresindeki işçinin, emekçinin de birlikte hareket edebilmesi demektir.

Tüm bunları gerçekleştirmemizde önemli bir etken parasal sorundur. *İşçinin Sesi* bunun için tüm okuyucularından özveri istiyor. Biliyoruz ki, *İşçinin Sesi* okurları işçilerdir, emekçilerdir, gençlerdir, burjuvazinin yarattığı ekonomik bunalımın en ağır yükünü çekenlerdir. Ama aynı zamanda *İşçinin Sesi* okurları en bilinçli komünistler, ileri işçiler, devrimcilerdir. Devrimci savaşım, devrimci özveri üstünde yükselir.

İşçinin Sesi, Türkiye işçi sınıfının Marksçı-Leninci sesidir! ■

KONFERANS KARARLARI

9. Yayınların Örgütlenmesi Üstüne

Yayınlar partinin canıdır. İdeolojik, siyasal birliğin sağlanması, kollektif propaganda, ajitasyon ve örgütlenmenin başarıyla yürütülmesi, en başta merkez organı olmak üzere tüm parti yayınlarının en hızlı ve yaygın biçimde yığınlara ve militanlara ulaştırılmasıyla bağlıdır.

TKP'nin Leninci güçlerinin merkez yayın organı *İşçinin Sesi*'nin yığınlara ulaşması, burjuvazi ve oportünistler tarafından her çeşit yönteme başvurularak engellenmeye çalışılıyor. Aynı engelleme tüm öteki yayınlarımız için de geçerlidir. Bu engelleme son dönemde iyice artmıştır.

Yayınların dağıtımının canalıcı önemini gözden kaçırmayan ve bunun bugün önümüzde duran en önemli bir sorun olduğunu saptayan Konferansımız, yayın dağıtımının yeni, engellemeleri aşıcı yöntemlerle yeniden düzenlenmesini kararlaştırır. Bunun en ivedi olarak yapılması için Eşgüdüm Komitesi'ni görevlendirir. Yığınlara daha fazla ulaşabilmek için legal yayın olanaklarının araştırılmasını gerekli görür. Yabancı dillerdeki yayınlarımızın ve dağıtımının genişletilmesi de önemle ele alınması gereken bir görevdir. ■

10. Karar konspirasyon nedeniyle basılmamıştır.

11. Disiplin ve Konspirasyon Üstüne

Proletaryanın erki ele geçirme savaşımında ideoloji ve örgütten başka silahı yoktur. Komünist Partisi, ideolojik birlik üstünde yükselen örgütsel birlik demektir. Partinin, işçi sınıfı öncülüğü görevini yerine getirebilmesi, onun çelik disiplinli bir örgüt olmasına bağlıdır.

Leninci disiplin, 1) Açık tartışma; 2) Açık eleştiri-özeleştiri; 3) Eylemde demir birlik; 4) Partinin verdiği görevleri eksiksiz yerine getirme; 5) Parasal kaynakları partiden sakınmamadır.

Leninci disiplin ideolojik birliğe dayanır. Disiplin sorununu her zaman doğru bilinç, yığınlarla bağ ve doğru siyaset sorunları ile birlikte ele almak gerekir.

Oportünistlerin anlayışı bürokratik disiplindir. Onlar, yukarıda maddelenen disiplin anlayışının yalnızca 3, 4 ve 5. noktalarını disiplin diye dayattılar. Öte yandan, disiplin kılıfıyla organlarda ideolojik tartışmayı yasakladılar. Konspirasyonu ideolojik konulara taşıdılar. Parti içinde Lenincileri boykot ettiler ve tüzüğü delip geçerek partimizi bölme yolunda yürüyorlar.

Komünist partisi monolitik bir örgüttür. Bundan, parti monolitik olduğu için değişik görüşler çıkamaz, çıkmamalıdır, yasaklanmalıdır sonucuna varılamaz. Bu, farklı görüşler açıkça tartışılabildiği için sonuçta doğru görüşün partiye egemen kılınması, değişik görüşlerin gizli köşelerde yaşayamaması demektir. Leninci disiplinin, demokratik merkeziyetçiliğin doğru işletilmesi partiyi monolitik yapar. Tartışma, eleştiri ve fikirler yasaklanarak parti monolitik yapılmaz.

Leninciler, partimiz üst yönetiminin bürokratik disiplin anlayışına, partiyi çiftlik yapma ve bunu da disiplin kılıfıyla gizleme anlayışına karşı çıktılar. Eylemde demir birlik, partinin verdiği görevleri eksiksiz yerine getirme ve parasal kaynakları partiden sakınmama ilkelerine her zaman bağlı kaldılar. Öte yandan, kendilerine tanınmayan açık tartışma ve açık eleştiri-özeleştiri haklarını da savaşarak çekip aldılar.

Bugün partimiz içinde yeni bir durum doğmuştur ve bu durum büyük bir olasılıkla 5. Kongreye dek sürecektir. Bu yeni durumun özelliğini kısaca belirleyelim.

Partimizin tüzüğü, yani disiplin belgesi, menşevikler eliyle yerle bir edilmiştir. Merkez komitesi üyelerini MK'dan çıkarma, yöre ve il komiteleri sekreterlerini ve komite üyelerini görevden alma, yapabildikleri yerlerde Lenincileri partiden çıkarma, örgütleri toptan çıkarma, tüm bunlar, gerekçesi Leninizmde, komünist disiplin anlayışında ve tüzüğümüzde yer almamış ağır disiplin suçlarıdır.

Sonra, 9 aydır yürüyen tartışmalar, partimizde çok derin ideolojik ayrılıklar olduğunu sergilemiştir.

Bugün partimizde irade birliği kalmamıştır. Tüzük işlemiyor. Parti bütünü, ayrılık noktaları üstünde görüşünü daha belirtmemişken, "beğenilmeyen" görüşler ve bu görüşleri savunan yoldaşlar tasfiye edilmeye kalkılıyor. Menşevik yönetim kliğinin tuttuğu yol Lenincilere parti içinde örgütlü savaşımdan başka seçenek bırakmamıştır. Dolayısıyla bugün partimizde *iki ayrı disiplin* oluşmuştur. Menşevik disiplin ve Bolşevik disiplin. Her konuda iki ayrı tutum, iki ayrı otorite merkezi, iki ayrı disiplin.

Bu durumun günahı, yıllarca ısrarla sürdürülen uyarılara karşın organlarda tartışma yolunu tıkayan, oldu-bitti tasfiyeciliğe batan oportünist yönetim kliğidir.

Ve de bunlar olurken, *parti bütünü ayrılık noktaları üstünde henüz iradesini belirtmemiştir.* Parti bütünü, bugünkü koşullarda iradesini ancak devrimci dürüstlük temelinde toplanacak, tüm parti güçlerinin temsil edileceği, açık tartışmanın yer alacağı, düzmece olmayan bir *kongrede* belirtebilir. İşte bu nedenle, bugünkü ikili yapı kongreye dek sürecektir. Ve orada irade birliği, otorite ve disiplin birliği yeniden kurulacaktır.

Yukarıda özetlenen çerçeveyi temelinden değiştiren gelişmeler olmadıkça, TKP'nin Leninci kanadının menşevik merkezle ilişkisi bu sınırlar içinde yürüyecektir.

Öte yanda, içinde bulunduğumuz bu kargaşa döneminde TKP'nin Leninci kanadının kendi iç disiplini yaşamsal önem taşımaktadır.

Bürokratik disipline başkaldırarak açık tartışma içinde birbirini bulmuş komünistler olarak, disiplin uygulamamızda yer yer eksiklikler ortaya çıkmaktadır. Oportünizme duyulan nefret ve oportünist uygulamalardan tiksinme bizi bazı doğruları da elimizin tersiyle itmeye götürmemelidir. Her güçlükten sıyrılabilmek, utkuya ulaşabilmek için tüm yoldaşlarımızın Leninci disiplin anlayışına sımsıkı sarılması zorunludur.

Konspirasyon, partiyi düşmanlarından, burjuvaziden ve onun ajanlarından korumak için gereklidir. Konspirasyon ideolojik alanda olmaz. Oportünistler konspirasyon yaygaraları ile ideolojik tartışmayı yasaklarken, parti içindeki Leninci güçleri burjuvaziye ihbar ettiler. Vedat Nedimlerin yolundan yürüdüler. Öte yandan devekuşu konspirasyonu anlayışıyla çalıştıkları için, kadroları deşifre ettiler, bu nedenle de burjuvaziyle pazarlıklara, uzlaşmalara gittiler.

TKP'nin Leninciler Konferansı, tüm yoldaşlarımızı disiplini ve konspirasyonu yükseltmeye çağırır.

TKP'nin Leninciler Konferansı, tüzük taslağı hazırlamakla görevli bir komisyon kurulmasını ve hazırlanacak tüzük taslağının toplanacak 5. Kongreye sunulmasını karar altına alır. ■

12. Rapor Düzeni Üstüne

Marksçı-Leninci ideoloji ve siyasetle donanmış komünist partisi çağdaş dünyanın en modern örgütüdür.

TKP'nin Leninci güçlerinin örgütlenmesi bu ölçüte uygun olmak zorundadır. Türkiye'nin en modern, en akılcı örgütü olmak zorundadır. Bu konuda alınması gereken çok yol vardır. Çalışmalarımızın her alanında standartlaşmayı başa almalıyız. Standartlaşma, örgüt olma demektir, yurdun her yanında bir örnek davranabilme demektir.

Parti örgütü içinde her düzeyde verilen raporların bir örnekleşmesi standartlaşmada önemli bir adım olacaktır. Bu nedenle Konferansımız aşağıdaki rapor düzenini tüm parti örgütlerine götürme kararını almıştır:

1. Örgüt Raporu
   - 1.1. Üye sayısı ve örgüt şeması
   - 1.2. İşçi Muhabir Guruplarında eğitim gören, bağış ödeyen sempatizan sayısı (ve gurup sayısı)
   - 1.3. Düzenli görüşülen daha geniş sempatizan sayısı
   - 1.4. Örgüt içi sorunlar
   - 1.5. Öneri ve eleştiri-özeleştiri
2. Ajitasyon-propaganda, eğitim
   - 2.1. Yörenizde (ilinizde) özellikle önem kazanan ideolojik sorunlar
   - 2.2. Eğitim çalışmalarının genel gidişi üzerine değerlendirme
   - 2.3. Dağıtılan gazete sayısı (postadan çıkan ve çoğaltılan)
   - 2.4. Son raprodan bu yana Merkez Organa gönderilen haber-yazı, fotoğraf sayısı (gönderilmemişse nedeni)
   - 2.5. Merkez Organa düzenli yollanan dergi, istatistik, kitap, v.b.
   - 2.6. Merkez Organa öneriler ve varsa eleştiriler
3. Siyasal Durum
   - 3.1. Türkiye'nin bugünkü siyasal ortamını nasıl değerlendiriyorsunuz?
   - 3.2. Bölgenizdeki son siyasal durum
   - 3.3. Bölgenizdeki tüm siyasal parti ve guruplar hakkında tek tek bilgi. Bunlarla ilişkilerin durumu
4. Yığın Çalışmaları
   - 4.1. Bölgenizdeki yığın eylemleri hakkında ayrıntılı bilgi ve değerlendirme
   - 4.2. Yığın örgütlerinin durumu
5. Mali Rapor
6. Serbest Madde ■

KONFERANS KARARLARI

13. Parasal Sorun Üstüne

Marksizm-Leninizm'in ideolojik gücünü nesnel güce çevirmek gereklidir. Bunun için TKP'mizin örgütlülüğünü, devrimci dalgayı kucaklayacak bir düzeye yükseltmek gerekir. Partimizin gelişmesinin, serpilmesinin önündeki parasal zorlukları yıkmak zorundayız. Bu da tüccar mantığıyla değil, bolşevik örgütlenme ve devrimci yöntemle olur.

Menşevikler partimizin önündeki parasal sorunun çözümünde de oportünist yanaşımlarını sürdürdüler. En başta üylerine dayanmaları gerekirken, devrimci durum koşullarında kesenek oranını ortalama %2 gibi komik derecede düşük tuttular. Bu kesenekler de düzenli ve tam olarak hiçbir zaman toplanmadı. Devrimci durumda yığınlarda, sempatizanlarda ve üyelerde yükselen devrimci özveri duygusu değerlendirilmedi. Buna en somut örnek menşeviklerin "Yaz Taarruzu"na karşı çıkmalarıdır.

Menşevikler parasal soruna tüccar kafasıyla yanaştılar. Düzenle entegre olmuş, uyuşmuş işletmeler kurdular. Örgütleri parasal sorunu çözmek için üyelerine, sempatizanlara, yığınlara yöneltecekleri yerde hazır paraya alıştırdılar. Yaratıcılık gelişmedi. Harvurup harman savurma başladı. Mali hesap diye birşey alınmaz oldu. Parti normları çiğnendi.

TKP'miz bu hastalıkları yenmek, parasal sorunu devrimci duruma uygun biçimde çözmek zorundadır. Üyelerimizin, sempatizanlarımızın, yığınların devrimci özverisini değerlendirmek ve yükseltmek, hem örgütlülüğü artırmak, hem de parasal soruna çözüm bulmak için ana halkadır. Her parti örgütü parasal yönden kendi kendine yeterli olmalı ve üstündeki örgüte düzenli parasal kaynak vermelidir.

Bu amaçla Konferansımız tüm parti komitelerinin:

— Üyelerin kesenek oranını artırması, keseneklerini tam ve düzenli olarak toplaması;

— İşçi Muhabir Gruplarından, sempatizanlardan, işçilerden aylık *düzenli* bağış toplaması;

— Geniş çaplı, üyelere, sempatizanlara, yığınlara yönelik merkezi bir bağış kampanyası açması;

— Üç yıldır başarıyla uygulanan "Yaz Taarruzu"nu tüm Türkiye çapında yerleştirmesi kararını alır.

Konferansımız, Eşgüdüm Komitesi'ni sürekli ve düzenli gelir getirecek, düzene entegre olmamış parasal kaynakları yaratmak için gerekli örgütlenmeleri derhal yapmakla ve yürütmekle görevlendirir. ■

14. Siyasal Akımlar ve TKP'nin Tutumu Üstüne

TKP'nin oportünist yönetimi "işçi sınıfının birliği", "eylem ve cephe birliği" sözleri altında işçi sınıfımızı başka siyasal akımların kuyruğuna takmaya çalışıyor. Bu yalnızca işçi sınıfımızın onurunu zedelemez. Devrimde proletaryanın yönetici rolünü, devrimi tehlikeye atar.

Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara tutumunu açık seçik koymanın önemini ve bununla bağlı olarak şu noktaları vurgular:

1. CHP büyük ağırlığıyla tekeldışı burjuvazinin sözcüsüdür. Tekeldışı burjuvazi devrimci bir güç değildir. Sosyal-demokrat CHP' nin de devrimci bir parti olmadığı, burjuva reformizmiyle devrimi boğmak için özel çaba harcadığı apaçık görülmüştür. Bugün azıtan gericiliğin kapıları birer birer CHP hükümeti döneminde açılmıştır. İşçi düşmanı, halk düşmanı uygulamaların azıtması o dönemde başlamıştır.

CHP'nin sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için savaşta bağlaşık olabileceği düşünülemez. Komünistlerin görevi, CHP'yi sergilemek, onu yığınlardan yalıtlamaktır. Burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilecek yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı ise CHP'dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP'ye karşı ideolojik savaştır.

2. Oportünistler CHP kuyrukçuluğunu şimdi CHP sol kanadı kuyrukçuluğu biçiminde yeniden önümüze sürüyorlar. CHP sol kanadı, tüm dünya deneylerinde görüldüğü gibi, sosyal-demokrasinin yığınlar içinde kaybolan etkinliğini daha sol görünen sözlerle canlandırma amacını taşıyor. TKP'nin Leninci güçleri, CHP'nin bütün kanatlarına karşı ideolojik savaşımı sürdüreceklerdir. CHP'nin kaybolan etkinliğinin de, CHP kuyrukçuluğunun da yeni biçimlerde yeniden canlandırılmasına izin vermeyeceklerdir.

3. Türkiye'de çok geniş bir küçük burjuva sınıfı vardır. Siyasal yelpazede de çeşitli küçük burjuva akımlar yer almaktadır. İşçi sınıfımız devrimci öncülüğünü pratikte kanıtladıkça, küçük burjuva siyasal akımların çoğu küçük burjuva sosyalizmi niteliğine büründü. Devrimci durumda, ileri demokratik halk devriminde bağlaşıklık açısından bu küçük burjuva akımlar arasında bakılacak en önemli ölçüt, reformcu mu, devrimci mi oldukları dır.

TİP-TSİP gibi partiler sağ, reformcu eğilimli küçük burjuva sosyalist partileridir. Bunlar ne denli "ileri" hedefler atıyor görünürlerse görünsünler, bu hedeflere ulaşmanın tek yolu olan devrime yanaşmayarak ileri hedefleri de sulandırıyorlar. Böyle olduğu sürece, ileri demokratik halk devrimi için gözümüzü çevireceğimiz bağlaşıklar olmaktan uzaktırlar.

Öte yandan, devrimci küçük burjuva akımlar vardır. İşçi sınıfımız, ideolojik savaşıma bir an bile ara vermeden, gözünü küçük burjuvazinin devrimci sözcülerine çevirmelidir.

Bu akımların en başında, genel sınıfsal temeli Kürdistan'ın geniş kır ve kent küçük burjuva yığınları olan Kürt ulusal hareketi gelir. Kürt devrimci demokratları, ulusal baskı ve zulme karşı yiğitçe savaşıyorlar. İşçi sınıfımız Kürt ulusunun ayrılma ve tüm haklarını tanıyor. Onun bu haklarını savaşlarda belgileştiriyor.

Devrimci küçük burjuva akımlar arasında en önemli bir başka öbek de, daha çok kentlerdeki öğrenci yığınına dayanan akımlarıdır. Öğrenci gençler, devrimci yiğitlik örnekleri veriyorlar. Bir yandan bu akımların görünüşte sol, özde sağ görüşlerini sosyalizm adı altında ortaya sürmelerine karşı yoğun ideolojik savaş verirken, öte yandan bu militan güçlerle eylem birliği yolları aranmalıdır.

4. TKP'nin oportünist yönetimi TKP-TİP-TSİP birliğini savunuyor. Üstelik bu birliği işçi sınıfının *siyasal* birliği olarak niteleyerek, derin oportünizmini, kendi küçük burjuva özünü açığa vuruyor. Bunlara karşı ideolojik savaşımı kesiyor ve işçi sınıfını bunların kuyruğuna takmaya çalışıyor.

TKP-TİP-TSİP birliği sağ eğilimli küçük burjuva sosyalist çizgilerin işçi sınıfını zehirlemek için birleşik çabası olmanın ötesine geçemez.

İşçi sınıfının siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir.

Bununla bağlı olarak, işçi sınıfının uzun erimli çıkarlarına ters düşmeden, ideolojiden bir milim ödün vermeden çeşitli siyasal örgütlerle geçici ve sınırlı uzlaşmalara, eylem birliğine girilebilir. Bu tür eylem birliği, işçi sınıfının birliği değildir. İşçi sınıfına yanlışları sergileyebildiği, doğruları göstererek onu Leninci siyaset çevresinde daha yığınsal toplayabildiği ölçüde, işçi sınıfının siyasal birliğini güçlendirmede bir araçtır.

5. Konferansımız, TKP'nin Leninci güçlerinin öteki siyasal akımlara karşı tutumunu şöyle özetler:

— TKP'nin Leninci güçleri, ideolojik savaşa ara vermeden, küçük burjuvazinin devrimci sözcüleriyle, ileri demokratik halk devrimi doğrultusunda eylem birliği olanaklarının zorlanması gerektiğini vurgular.

— TKP'nin Leninci güçleri, sınıf savaşının çıkarları gerektirirse, reformcu güçlerle de geçici ve sınırlı uzlaşmalara girilebileceğini, burjuvazi içindeki çelişkilerden sınıf savaşımının çıkarları doğrultusunda yararlanılması gerektiğini, kendine güvenen, sınıfına doğru bilinç veren bir partinin bundan korkması için bir neden olmadığını belirtir. ■

KONFERANS KARARLARI

15. Gösteri ve Direnişlerde Komünistlerin Tutumu Üstüne

Ülkemiz yıllardır devrimci durum yaşıyor. Bir yanda sosyal-demokrasi ve oportünizm devrimci sınıf ve katmanları pasifize ederken, öte yanda küçük burjuva "sol" devrimciliği yararcı ve hazırlıksız çıkışlarla enerjiyi harcıyor. Bu durumda, işçi sınıfımız, devrimci durumun sağladığı olanaklardan yararlanarak, düzeni yıkacak örgütlü gücü toparlayıp seferber edemiyor.

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ortamda, *siyasal yığın çıkışları* (siyasal grev, gösteri, direniş, işgal, vb.) halk sınıflarının en geniş kesimlerine siyasal eğitim sağlamada, komünizmin etkisini yaygınlaştırma ve derinleştirmede en önemli araçtır.

Türkiye'nin bugün içinde bulunduğu ortamda *siyasal yığın çıkışları* aynı zamanda devlet aygıtını sistemli çözme ve çökertme çalışmasının da en önemli aracıdır.

Türkiye'nin bugünkü ortamında her yığın çıkışı, devlet güçleri ve faşistler tarafından silahlı saldırıyla karşılanmakta, silahlı çatışma ve direniş biçmini almakta, böylece yığınları Türkiye çapında genelleşecek halk ayaklanmasına hazırlamaktadır.

Bu gerçekleri gözönüne alan Konferansımız, tüm örgütlerimizin, her olanağı kullanarak siyasal yığın çıkışları örgütlemeleri, kendiliğinden gelişen her yığın direnişinin en ön safında çarpışarak onu bilinçli siyasal savaşıma dönüştürmek için en üstün çabayı harcamaları gerektiğini vurgular.

Siyasal yığın çıkışları örgütlerken, komünistler şu noktalara dikkat etmelidirler:

1. Eylemin öncesinde eylemin ve komünistlerin amaçlarını halk sınıflarına duyuran yaygın bir ön ajitasyon çalışması yapılmalı, halkın bu amaçlara sempatisi sağlanmalıdır.

2. Eylemin zamanlanmasında yığın psikolojisi önemle dikkate alınmalı, zorlama eylemlerden kaçınılmalıdır.

3. Eylemin çekirdeğini oluşturacak bilinçli kadrolar yeter sayıda ve iyi örgütlü-hazırlıklı olmalıdır.

4. Büyük bir olasılıkla polis ve faşist sürülerinin silahla saldıracağı gözönünde tutularak, eylemi ve kadroları korumak, saldırganları püskürtmek için ciddi hazırlık yapılmalıdır.

5. Son iki yıldır işçiye-emekçiye karşı yoğun biçimde ordu güçleri sürülüyor. Bu, ordunun tabanını sınıf savaşımına çekebilmek için önemli bir olanaktır. Bu olanağı kullanabilmek için, askerlere eylemin amaçlarını anlatmalı, onları halk saflarına çağırmalıyız. Eylemcilerin askerleri gereksiz yere antagonize etmelerini önlemeliyiz.

Konferansımız parti örgütlerinin bu noktalar çerçevesinde her türlü olanağı değerlendirmesi gereğini karar altına alır. ■

16. İşçi ve Sendika Hareketi Üstüne

Türkiye'de sendikal hareket bugün derin bir bunalım içindedir. Bu bunalımın birbiriyle kaynaşmış nesnel ve öznel nedenleri vardır.

Yaşadığımız ortamda, ekonomik sorunlardan patlak veren savaşımların kısa sürede siyasal nitelik alması, sendikaları kendi alanlarında bile tek başına yetersiz kılmaktadır. İşçi sınıfının öncüsünü ise oportünizm güçten düşürmüştür. TKP yönetiminin kendisi sendikal siyaset izlemektedir.

Türkiye sendikal hareketinde çok sayıda sendika yönetimini elinde tutan iki ana çizgi en güncel tehlikedir. Bunlardan *birincisi*, burjuvazinin sendikal hareket içerisindeki uzantısı olan sarı-gangster sendikacılık, *ikincisi* işçi sınıfı adına konuşan ama gerçekte küçük burjuva görüşleri sendikalara taşıyan oportünizmdir, yani pembe sendikacılıktır. Sendika yönetimleriyle üye tabanı arasındaki çelişkilerin artması, birçok fabrikadaki devrimci çıkışların sendika yöneticilerince engellenmesi, öncü devrimci işçilerin, işçi temsilcilerinin görevlerinden alınması ve sendika üyeliğinden çıkartılması bu iki çizginin doğurduğu sonuçlardır.

Günümüz koşullarında sınıf savaşımını bir bütün olarak kurmaylık yapacak komünist öncüye her zamandan fazla gereksinim vardır. Partimizin fabrikalarda ve işçi semtlerindeki örgütlenmesini hızla güçlendirmek en acil görevdir. Bunun yanısıra, TKP'nin Leninci güçlerinin gösterdiği devrimci yolun sendikalarda özgürce propaganda edilmesini engelleyen her türlü tekkeci girişime karşı savaşı yükseltmeliyiz.

Sendikal savaşımı, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımına bağlamayı amaçlayan TKP Leninciler Konferansı, işçi sınıfı içinde parti örgütlenmesinin başa alınmasını, işçi sınıfı hareketinde sendikal birliğin sağlanmasını ve bu amaçla sendikal birliğin önünde duran her türlü engele karşı sürekli savaş verilmesini tutumunun özü olarak belirler.

Konferansımız, bu tutumun sonuçlarını şöyle özetler:

1. Komünistler, işçi sınıfı içinde, fabrikada parti örgütlenmesini tüm çalışmalarının başına almalıdırlar. Oportünistler, fabrikada parti örgütlenmesini likide ettiler, fabrika çalışmasını sendikalarda çalışmaya bağladılar. Fabrikaya sendikadan ulaşmayı amaçladılar. Bu nedenle, sendika yönetimine gelmede entrikacı yöntemlere sarıldılar. Bu yanlışlardan ders çıkaralım. Komünistin ilk düşüneceği yer fabrikadır.

2. Komünistler tüm çalışmalarda *endüstriyel yoğunlaşma* ilkesine göre davranmalı, örgütlenmelerini stratejik işkollarında, kilit fabrikalarda odaklaştırmalıdırlar. Ülkemizde bugün metalurji, enerji, haberleşme, ulaşım, petro-kimya ve askeri işkokollarındaki büyük işletmelere yönelen bir örgütlenme canalıcı öneme sahiptir.

3. Kapitalizmde en demokratik koşullarda bile illegal ya da yarılegal olmak zorunda olan fabrikada parti örgütlenmesi bizim ülkemizde tam bir illegalite altında yürütülmelidir. Fabrika temel örgütleri ve tüm üyeleri illegal çalışma kurallarına sıkı sıkıya bağlanmalıdır.

4. Komünistler, burjuvazinin işçi yığınları üzerindeki etkisini güçlendirmeye yarayan "sendikaların siyasal bağımsızlığı" görüşüne, "sendikal siyaset" anlayışına karşı çıkarlar. Sendikaların "örgütsel bağımsızlığı" ile "siyasette partiye bağımlılık" anlayışını savunurlar. Sendikaların, her türlü devrimci-demokratik hedefleri savunmak zorunda olduğunu belirtirler. (Oportünistler sendikalarda ordu, Kürt sorununu ağızlarına almıyorlar). Bunu komünistler dayatacaklardır.

5. Komünistler sendikal birliği savunmalı, gurupçu ve bölücü tutumlarla ödünsüz savaşmalıdırlar. Oportünistlerin ve küçük burjuva devrimci akımların dükkân sendikacılığı anlayışıyla küçük bağımsız sendikalar kurma girişimlerinin yanlışlığını ve zararlarını işçilere anlatmalıdırlar. "Her siyasal akıma bir sendika" anlayışına karşı çıkmalıdırlar.

6. Komünistler sarı ve oportünist sendika yönetimlerine karşı işçi tabanında gelişen muhalefetin başını çekmeli, işçi sınıfının ekonomik savaşının başarıyla yürütülmesi için somut istemler çevresinde propaganda ve ajitasyonu örgütlemelidirler. İstemlerimizin bilimsel, somut ve işçilerin bilincini yükseltici olması zorunludur.

7. Komünistler "sendika içi demokrasi" belgisini yükseltmeli, sendikaların demokratik bir tüzüğe kavuşturulması, sendika yöneticilerinin her düzeyde seçimle gelmesi ilkelerini yaşama geçirme savaşını aralıksız sürdürmelidirler. "Hiçbir sendikacının geliri nitelikli işçi ücretinden fazla olmamalıdır", "işçiler sendika yönetimine", "sendika ağalığına son", "tabana söz hakkı" belgilerini sendika içi demokrasi savaşımının ortak belgileri olarak yığınlara ulaştırmalıdırlar.

Konferansımız, ülke çapında sendikalarda yürütülecek çalışmalarda eşgüdümü sağlamak için Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı bir sendika bürosu oluşturmayı karar altına alır. ■

1 Mayıs İstanbul'da Kutlanmalıdır!

KONFERANS KARARLARI

17. Kürt Ulusal Hareketi Üstüne

Ulusal baskıların, ezilen ulusların varlığı, emek-sermaye çelişkisini bulandırır, gözlerden saklanmasını kolaylaştırır, halklar arasına düşmanlık, güvensizlik sokar.

Bugün Türkiye'de ulusal sorun, Kürt sorunudur. Türkiye devleti sınırları içinde Kürt ulusu, Türkiye nüfusunun dörtte birine yakınını oluşturan ezilen bir ulustur. Türkiye Kürdistanı, Türklerin zor kullanarak ülke sınırları içine kattıkları bir bölgedir. Zenginliklerini Kürt egemen sınıfıyla birlikte giderek hızlanan biçimde sömürdüğü bir alandır. Türkiye Kürdistanı Türkiye'nin iç sömürgesidir. Bugün çeşitli yarı-feodal biçim ve kalıntıların da belirli ölçüde varlığını sürdürdüğü Türkiye Kürdistanı'nda kapitalizm egemendir. Bunun yanısıra, Türkiye bütünündeki hızlı kapitalist gelişme, finans-kapital egemenliği, devlet tekelci kapitalizminin oluşması, Kürt ulusunun ezilmesini, sömürülmesini yeni bir tarihsel temelde katmerleştiriyor. Kapitalist gelişme, Kürt ulusal hareketinin bugün ulaştığı boyutların altında yatan temel etmendir.

Türkiye'de bugün Kürt ulusal hareketi ile proletaryanın öncülük ettiği sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi savaşımını tek bir yumruk olarak birleştirmeliyiz. Bunu başarabilmenin yolu, Türk komünistler için oportünizme ve şovenizme karşı amansız, ödünsüz savaşmaktan, Kürt halkının güvenini kazanmaktan geçer.

Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmak, Türk ve Kürt proletaryasının örgütsel birliğini sağlamanın vazgeçilmez koşuludur. Çünkü Türk proletaryasının enternasyonalist ruhta eğitimi olmadan bu birlik sağlanamaz. Öte yandan, Kürt komünistlerinin de ezilen ulus dar görüşlülüğüne ve ulusçuluğuna karşı savaş vermeleri gerekir.

Konferansımız, TKP oportünist yöneticilerinin geçmişteki ve bugünkü sosyal şövenist tutumları nedeniyle parti dışında kalan Kürt komünistlerini TKP'nin Leninci güçleriyle bütünleşmeye çağırır. Kürt demokratlarının, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu yolunda ilk adım olan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirme yolunda, TKP Leninci güçleriyle yakın bağlaşıklık kurmasının önemini vurgular. Türkiye Kürdistanı'ndaki tüm devrimci demokratik örgütlerle kardeşçe ilişkiler kurmayı Eşgüdüm Komitesi'ne görev olarak verir. ■

18. Gençlik İçinde Çalışma Üstüne

Ülkemiz nüfusunun %60'ına yakın kesimi 20 yaşın altındaki gençlerden oluşmaktadır. Tüm gençliğimizin oranı daha da yüksektir. Büyük çoğunluğu halk sınıflarından gelen gençliğimiz, partimiz için önemli bir örgütlenme alanıdır.

Bu durum ve ideolojimizin devrimci militan ruhunun gençliğin dinamizmini en iyi harekete geçirici niteliği, partimizin gençlik ve özellikle işçi gençlik kesiminde örgütlenmeye önem vermesinin ve genç kadrolara en geniş insiyatif tanınmasının gerekliliğini açıklar.

Engin devrimci geleneklere sahip Türkiye gençliği, bu niteliğiyle devrim savaşımında önemli bir yer tutuyor. Oportünistler, gençliğin devrimci heyecanını ve dinamizmini "sol" akımlara karşı saldırıda harcama yöntemiyle elele yürüttükleri pasifist, teslimiyetçi siyasetle gençliği kucaklayamadılar. Bunun sonucunda, 1978 öncesi hızlı bir gelişim gösteren İGD hareketi bugün iflas etti. Gençlik kadrolarının bilinci düştü. Bu da gençliği "sol" akımlara terketmek anlamına geldi.

Bu durumu gözönüne alan Konferansımız, İGD'li devrimci kadroları içine girdikleri çıkmazdan kurtarmak, devrime inanmış tüm militanları "sol" akımların elinden çekip alarak Leninci ideolojiye kazanmak, gençlik içinde yığın çalışması yöntemlerini geliştirmek gerektiğini vurgular.

Buradan hareketle Konferansımız,

1. Gençlik içindeki çalışmada parti örgütlenmesinin en başa alınmasını;

2. Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı, gençlik içinde parti örgütlenmesinden sorumlu bir gençlik bürosunun, yerel düzeyde yöre ve il komitelerine bağlı gençlik bürolarının kurulmasını;

3. Gençlik içinde parti çalışmasını başarıyla yürütebilecek özel propagandacı ve ajitatörler yetiştirilmesini;

4. Ülkemizde siyasal ortamın hızla gericileşmesine karşın gençlik içinde çalışmada hâlâ varolabilen legal olanaklardan olabildiğince yararlanılmasını;

5. İşçi hareketinin en ileri kadrolarının işçi gençlik içinde yetişmekte olduğunu görerek, bu kesimde örgütlenmenin birinci derecede önemle ele alınmasını;

6. Gençlik içinde yürütülecek propaganda ve ajitasyonun, gençliğin kendi sorunlarından, gereksinimlerinden ve isteklerinden yola çıkarak bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin gençliğe getireceklerini *somut* olarak göstermesi ve bu yolla sorunların, devrime, iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna bağlanması gerektiğini;

7. Türkiye gençliğinin (çeşitli devrimci akımların etkinliğindeki gençlik kesimleri de dahil olmak üzere) ülke çapında merkezi yığınsal örgütlenmesinin yaratılması için çaba harcanmasını, bu merkezi yığınsal gençlik örgütünün belkemiğini oluşturacak, gençlik içinde oportünizme ve "sol" akımlara tepki olarak doğan potansiyelin başını çekecek komünist bir gençlik hareketinin geliştirilmesi gereğini kararlaştırır. ■

19. Kadınlar Arasında Çalışma Üstüne

Devrimci durumun önemli bir göstergesi, kadınların ve özellikle işçi kadınların siyasal aktifleşmesidir. Bugün Türkiye'de sürekli artan bir eğilim olarak gozlediğimiz bu olgu, partimizde kadın sorununa her zamankinden daha çok eğilmeyi dayatıyor.

Kadınların giderek aktifleşmesinin bir ürünü, ve Türkiye kadın hareketinde önemli bir aşama olan İKD hareketi oportünistler eliyle iflasa itildi.

Bunun sonucunda işçi-emekçi kadınların devrimci potansiyeli patlatılmadığı gibi, kadınlar arasında çalışan kadrolarımızın da bilinci hızla düştü.

Bu durumu düzeltmek, İKD'li devrimci kadroları girdiği çıkmazdan kurtarmak, ve özellikle devrimci savaşıma yığınsal olarak kazanabilmek için yığın çalışması yöntemlerimizi geliştirmek, kadınlar arasında çalışmanın özel yollarını bulmak zorunluktur.

Bütün bunları dikkate alan Konferansımız,

1. Kadınların örgütlenmesinden sorumlu Eşgüdüm Komitesi'ne bağlı bir kadın bürosu, yerel düzeyde bürolar kurulmasını, bu büroların kadınlar arasında çalışacak özel kadrolar ve ajitatörler yetiştirmesini;

2. Ülkemizde kadın örgütlenmesi alanında varolan legal olanaklardan olabildiğince yararlanılmasını;

3. Kadınlar arasında yürütülecek ajitasyon ve propagandanın kadınların *kendi* acılarından, sorunlarından, gereksinimlerinden ve istemlerinden yola çıkarak, bu sorunlarla işçi sınıfı hareketinin ülke çapındaki istemleri arasındaki siyasal bağı kurması, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminin kadınlara getireceklerini *somut* olarak göstermesi, ve bu yolla sorunların devrime, iktidarın ele geçirilmesi zorunluluğuna bağlanması gerektiğini;

4. Tüm parti yönetim organlarında ve partinin tümünde kadın yoldaşların oranının artırılmasını kararlaştırır. ■

20. Türkiye İşçi Sınıfı ve Dünya Devrimi Üstüne

Çağımız, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır. Bu değerlendirme, emperyalist sistemden kopmuş bir devrimci merkezin varlığını ve giderek güçlenişini, emperyalist zincirden kopan yeni halkalarla beslenişini yansıtır. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizme üstün gelmesiyle çağ değişecek, *sosyalizm çağı* açılacaktır.

Sovyetler Birliği'nin başını çektiği dünya sosyalist sistemi, kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri dünya devrimi sürecinin üç ana koludur.

Sovyetler Birliği, dünya devrimci merkezidir. Ekim Devrimi' nin utkusuyla dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği'nde yerleşti. Sovyet halkının faşist saldırıya karşı yiğit savaşının utkusundan sonra gerçekleşen devrimler, devrimci merkez çevresinde sosyalist sistemi ördü. Devrimci merkez, sosyalist sistemin güçlenmesinde de baş rolü oynadı, oynuyor.

Bugün, Sovyetler Birliği, komünist toplumun nesnel-teknik temellerini kuruyor. Bu yolla hem emperyalizme en öldürücü darbeyi vuruyor, hem dünya devriminin öteki kollarına en büyük yardımı yapmış oluyor. Komünizmin nesnel-teknik temellerini kurma görevi, bugün tüm ülkelerde işçi sınıfına düşen görevler arasında en devrimcisidir.

Dünya devrim süreci bir bütündür. Bu sürecin varağı, emperyalizmin tarih sahnesinden silinmesi, dünyada komünizmin kurulmasıdır. Bu varağa yönelik savaşın en ilerisinde yaşayan sosyalizm, Sovyetler Birliği vardır. Emperyalizme karşı savaş veren öteki güçlerle (ulusal kurtuluş hareketleri ve kapitalist ülkeler işçi sınıfı hareketi), devrimci merkez arasındaki birlik,

Devamı 14. sayfada

KONFERANS KARARLARI

20. Türkiye İşçi Sınıfı ve Dünya Devrimi Üstüne

Baştarafı 13. sayfada

anti-emperyalist savaşımın utkusu için nesnel bir gerekliliktir. Bu nedenle, dünya devrimci güçlerinin birliğini parçalayıcı, anti-Sovyet, anti-komünist akımlar devrimci sayılamaz. Maoculuğun evrimi, giderek gerici nitelik alışı bu durumu sergilemektedir. "Avrupa komünizmi" de bir başka yoldan aynı evrimi geçirmektedir.

Sovyetler Birliği'nin, dünya devrimci merkezi olduğunu, dünya devriminin öncüsü olduğunu anlamak, dünya devrimi sürecini doğru kavramada temel taşıdır. Özellikle her boydan anti-komünizmin, anti-Sovyetizm'in cirit attığı Türkiye'de devrimciler için bu anlayış yaşamsal önem taşır.

Emperyalist sistem artık eski ağırlıklı konumundan uzaktır, her geçen gün gerilemektedir. Derin bir sarsıntı içindedir. Son olarak Etyopya, İran, Nikaragua ve Afganistan devrimleri bu sarsıntıyı hem yansıttı, hem derinleştirdi.

Dünya kapitalist ekonomisinde çelişkilerin zaman içinde toplaştığı, yoğunlaştığı, keskinleştiği ülkeler, "emperyalist zincirin zayıf halkaları"dır. Bu ülkeler, devrim olasılığının en yakın olduğu ülkelerdir. *Günümüzde* emperyalist zincirin zayıf halkaları az ve orta gelişmiş kapitalist ülkelerdir.

Çağımızın ana çelişkisi olan sosyalizm-emperyalizm çelişkisi, kapitalist sistemin tüm çelişkilerini azdırmakta, devrimci süreçleri hızlandırmaktadır. Bir başka deyişle, emperyalist zincirdeki zayıf halkaları çoğaltmakta, bunların çıkışını çabuklaştırmakta ve emperyalist zincirden kopma olasılığını artırmaktadır.

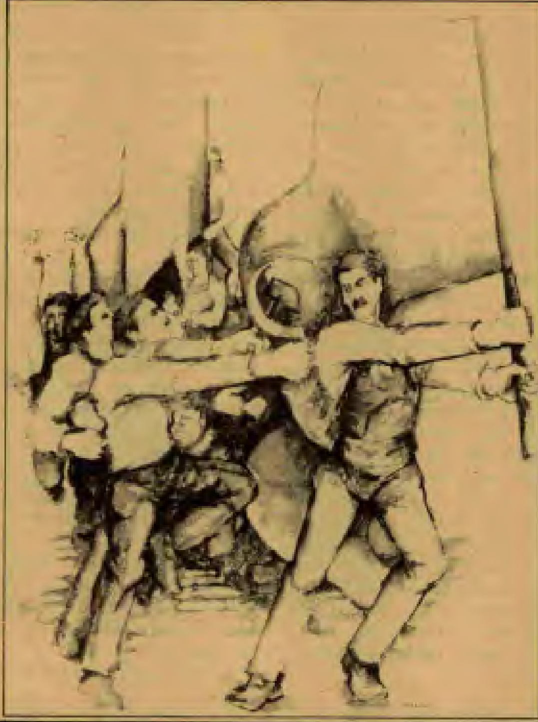
Türkiye emperyalist sistemin gericilik ve savaş mikropları saçan önemli bir halkasıdır. Bu önemli halka giderek zayıflıyor. Devrimci durum olgunlaşıyor. İşçi sınıfımızın yükselen savaşları, yükselen yığın direnişleri karşısında işbirlikçi-tekelci burjuvazi ülkeyi yönetmekte giderek daha çok güçlük çekiyor.

Ülkede devrimi yapmak enternasyonalist bir görevdir. TKP'nin oportünist yönetimi, işçi sınıfımızın bu görevi yerine getirmesine engel oluşturuyor. Bunu yaparak, proletarya enternasyonalizmini içi boş bir söze dönüştürüyor.

İşçi sınıfımız oportünizmi yenecek, Türkiye'yi emperyalist zincirden koparacak, halkımıza aydınlık bir gelecek kuracak, böylece dünya devrimi karşısındaki tarihsel sorumluluğunu da yerine getirecektir.

TKP'nin Leninciler Konferansı, tüm komünistleri, işçi sınıfımızı, devrimcileri proletarya enternasyonalizmini yaşama geçirmeye, gericilik ve savaş değil, devrimcilik ve barış yuvası bir Türkiye kurmaya çağırır.

Proletarya enternasyonalizmi elimizde sönmez bir meşaledir! ■

21. Konferans Belgelerinin Yayınlanması Üstüne

Komünist Partisi, işçi sınıfının lideri, genel kurmayıdır. Onu savaşlarda yönetmekle görevlidir. Komünist partisi, Leninciler işçi sınıfına, yaptıklarının, aldıkları kararların hesabını verirler.

Komünistler, ideolojik-siyasal, hatta olabildiğince örgütsel konulara konspirasyonu bulaştırmazlar. Her zaman tutumlarını işçi sınıfının değerlendirmesine sunarlar. Bu açık tutum, aynı zamanda alınan kararların kâğıt üstünde kalmamasının da güvencesidir.

Bu bilinçle davranan TKP'nin Leninciler Konferansı, Konferans belgelerinin (kararlar ve tutanakların) en kısa zamanda yayına hazırlanmasını, Eşgüdüm Komitesi' nin uygun göreceği bir tarihte merkez organımızda yayınlanmasını, bu hazırlığı yürütmek, dil, uslup gibi biçimsel değiştirmeler yapmak, açıklanması konspirasyonu bozacak tüm bölümleri gerektiği gibi değiştirmek, ya da tümden çıkarmakla yetkili bir komisyonun görevlendirilmesini kararlaştırır. ■

Konferans İç Tüzüğü

1. Konferans günde iki oturumla sürdürülecektir: 9-12, 13.30-17.30
2. Veli Dursun, Fatma İzlem ve Levent Y. dışındaki yoldaşların adları güvenlik açısından değiştirilecektir
3. Konuşma süresi 10 dakika ile sınırlıdır. Komisyon sözcülerinin konuşma süresi 30 dakika ile sınırlıdır. Karar tasarısı sunanlar 20 dakika ile sınırlıdır. (Gerekli durumlarda ortak kararla bu kuralın dışına çıkılabilir)
4. Bir yoldaşa aynı sorun üstünde 3'den fazla söz hakkı verilemez. Bu sınırlama komisyon sözcüsünün açış konuşmasını kapsamaz. Gerekli durumlarda ortak kararla daha fazla konuşma hakkı verilebilir.
5. Bir konuda yönteme ilişkin sorunlarda "lehte" ve "aleyhte" ikişer konuşmacıdan fazlasına söz hakkı verilmez
6. Konferans tutanakları, Başkanlık Kurulu'nun yardımıyla bir sekreterlik bürosunca tutulur. Her sabah, bir önceki günün tutanakları, konferansa katılan yoldaşlarca imza ile onaylanır
7. Parti görevlilerinin seçimi dışında tüm sorunlar açık oylama ile bağlanır. Yoklama yöntemi ile oylama yapılması istendiğinde en az 1/3 oy gereklidir. Bu durumda tüm oylar tutanağa geçirilir
8. Kararlar mutlak çoğunlukla alınır. Mutlak çoğunluğun sağlanamadığı durumlarda, nisbi çoğunluğa dayalı ikinci bir oylamaya başvurulur. Gerekli durumlarda sorun yine komisyona götürülebilir
9. Biçime ilişkin önergeler dışında tüm önerge ve karar tasarıları Başkanlık Kurulu'na yazılı olarak verilecektir ■

Gündem

1. Açılış, TKP Marşı, kimlik saptanması (temsil edilen iller)
2. Başkanlık Kurulu seçimi
3. Gündemin onaylanması
4. Toplantı iç tüzüğünün onaylanması ve komisyonların seçimi
5. Raporlar ve raporlar üstüne tartışma
6. Parti içi durum
7. Parti programı
8. Parti merkez organı
9. Sendikal hareket
10. Gençlik ve kadın hareketi ve meslek örgütleri
11. Parti çalışmasının iç sorunları
    - 11.1. Propagandanın örgütlenmesi
    - 11.2. Ajitasyonun örgütlenmesi
    - 11.3. Yayınların örgütlenmesi
    - 11.4. Haberleşmenin örgütlenmesi
    - 11.5. Konspirasyon ve disiplin
    - 11.6. Yığın örgütlerinde çalışma
    - 11.7. Parasal sorun
    - 11.8. Gösteri ve direnişler
12. Siyasal akımlar ve TKP
13. Ulusal sorun, Kürdistan'da örgütlenme
14. TKP ve dünya devrimi
15. Eşgüdüm Komitesi ve Merkez Organ editör ve yardımcı editör seçimi
16. Enternasyonal Marşı ve kapanış ■

Oportünistleri uyarıyoruz!

Davut Çelik

TKP'nin başına çöreklenmiş oportünistler, ülkemizin yaşadığı devrimci durum koşullarında kadroları savaştan adım adım geri çekiyorlar. Birçok yüksek öğrenim biriminde, birçok mahallede savaş alanlarını faşiste, ite-uğursuza bırakıyorlar. *Radyo*'dan, *Atılım*'dan turp kırmızılığıyla kof ve cilalı laflar, savaşım çağrıları atılırken, ustaca (!) gerçekleştirilen bu geri çekilme kimsenin gözünden kaçmıyor. Her forumda, bu gerçeği gizleme psikolojileriyle konuşan kadrolar, dinleyenlerin eğlendikleri, alaya aldıkları kişiler konumuna düşüyorlar.

Bu durumda, sıkıyönetim illeri dışında yapılan cılız mitinglere taşınan kadrolar, kendini tatmin dışında hiçbir amacı olmayan, devrim savaşımında kendilerine hiçbir perspektif ve yetkinlik kazandırmayan ufak-tefek eylemlerle avutulmaya çalışılıyor ve böylelikle sera bitkilerinin solgunluğunu üzerinde taşıyan kadrolara kan verilmeye çalışılıyor.

Bu durum nedeniyle sen-ben-bizim oğlan dışında hiçbir kadroları ve hiçbir kitle destekleri kalmayan oportünistler, tasfiyeci bir anlayışla hareket ederek çıkmazlarını daha da katmerleştirecek birtakım yöntemlere sarılıyorlar.

Son birkaç ay içinde yüksek öğrenim gençliği arasında yapılan seçimlerde, geçen yıl Lenininci kadrolar İGD yönetimindeyken alınan oyların %50'sinin çok altında oy alındı. Hem de TİP, TSİP gibi küçük burjuva sosyalistleriyle ittifaka girilmesine rağmen... Oportünist ittifakın aldığı oylar her yerde alay konusu olmuş ve oportünizmin daha da yalıtlanmasını beraberinde getirmiştir.

Daha önce Lenininci kadroların dişe diş mücadelesiyle başlatılan semt çalışmaları sona erdirilmiş durumdadır. Etlik'te hareket bitmiştir. Seyranbağları'nda en ufak bir bağımsız eylem koyma durumu kalmamıştır. Semt çalışmaları adına, Halk-Koop'un ticari çalışmaları dışında hiçbir çalışma kalmamıştır. Oysa Lenincilerin başında bulunduğu semt çalışmaları geniş bir perspektifle sürüyor. Leninciler semtlerdeki işçilerin, emekçilerin mücadelesini yönlendirecek ve sonuna kadar destekleyeceklerdir.

Fabrikalarda kadrolar çözülüyor. Ayakta durmasını bilenler, *İşçinin Sesi*'nin Leninci saflarına katılıyorlar. Bu kadrolar, burjuvazinin temsilcilerine güvenerek sendikal çalışma yapılmayacağını oportünistlere göstereceklerdir! Son birkaç ayda yapılan sendika ve oda seçimlerinin hemen hemen hepsi kaybedildi. Dev-Maden-Sen, Makine Mühendisleri Odası, Metalurji Mühendisleri Odası ve diğerleri bunun somut örneğidir.

Oportünistlerin cephesinde bunca başıbozukluğun varolmasının nedeni sağ, pasifist ideolojik-politik çizgidir. Oportünist politika çıkmaza girdi. Çıkmazı aşmak için kullanılan her yöntem, girişilen her çaba, bataklığa saplanmış birinin debelendikçe daha çok batması gibi çıkmazı katmerleştirmekten öteye gidemiyor.

Bunca olumsuzluğun ve ortalıkta gözükmüş olmak için yaratıcı (!) bir biçimde icat edilmiş birçok boş uğraşın ağırlığı altında ezilen kadrolar, tam bir bunalım içindedirler. Bu kadrolar birimlerde devrimci olmanın onuru ve alın aklığıyla dolaşmıyorlar. Tüm çalışma birimlerinde sığıntı gibi davranma ve kendine özgü bir kast olarak yığınlardan soyutlanma durumundalar. Hatta birçok yerde "aile" deyimi, genel geçerliliği olan bir niteleme sıfatı olarak onlar için kullanılıyor.

Çıkmazdan kurtulmak için oportünistlerin yaptıkları esas iş bu durumun sorumlusu olarak bizleri, Lenincileri göstermektir. Hatta bunu son zamanlarda, içtikleri su ayrı gitmeyen TİP'lilere de ODTÜ seçimleri yenilgisinden sonra söyletmeyi de başardılar. Onlar böylece çıkmaz ve horlanmışlık altında ezilen kadroları bize karşı düşmanlıkla ayakta tutmaya çalışıyorlar. Parti kanalıyla iletilen birçok yalan dolanla da aynı şey yapılmaya çalışılıyor. Bu tür söylentiler daha sonra oportünistlerin sosyete çevreleri aracılığıyla makyajlanıp hem partisiz kadrolara, hem de bazı bürokrat çevrelere yayılıyor.

Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm devrimci kamuoyu gerçeklerin farkındadır. Her geçen gün, Lenincilerin ısrarlı ve özverili çalışmalarıyla, gerçekler daha çok gün ışığına çıkıyor. Oportünistlerin yaydığı yalanlar, karşı-devrimcilerin yıllardan beri komünistleri komplocu ve entrikacı olarak göstermek için giriştikleri kampanyalara materyal sağlamanın ötesine geçmiyor. Tüm bunlara ve örgütün cüzzama tutulmuş gibi erimesi gerçeğine karşın oportünistler, Lenincileri tasfiye etmekle iki kat güçlendikleri gibi gülünç bir demagojiyi el altından yaymaya çalışıyorlar.

Oportünist cephenin "manzara-i umumiyesi" bu iken bu manzaranın olumsuzluğunu örtmek için komplocu yöneticilerin eski marifetleri son zamanlarda yeniden görünmeye başladı. Daha önceleri deneyip derslerini aldıkları bir yöntemi gündeme getirmeye başladılar. Parti kanalıyla iletilen direktiflerle bazı arkadaşlarımıza saldırı düzenlemeye başladılar. Bunların en ilginç olanı, 12 Mart'ın yıldönümünde SBF'de toplanan forumda oportünistlerin hiçbir şey getirmemelerine karşın 12 Mart'ı Leninci bir yaklaşımla değerlendiren ve günümüz görevlerini duru biçimde ortaya koyan bir arkadaşımıza evinin civarında pusu kurmaya kalkışmasıdır. Forum alanında dut yemiş bülbüle dönenler, hınçlarını böyle yöntemlerle almaya çalışıyorlar. Gülünçlüklerini ve yenilgiyi kabullenmişliklerini açıkça ortaya koyan bu olay... Bu olaya benzeyen başka olaylar da gündeme geliyor. Bütün bu küstahlıklar açıkça parti kanalıyla oluyor. Yoksa, bu olaylara karışmak zorunda kalanların böyle davranmayı hiç istemedikleri açıktır.

Biz TKP'nin Ankara'daki Leninci güçleri olarak şunu açıkça belirtiyoruz: Bu yöntemleri benimsemediğimiz halde, bu yöntemlerle karşımıza çıkıldığı zaman ne yapacağımızı daha önce ortaya koyduk. Oportünistlere bu yolların çıkmaz olduğunu belirtiyoruz. Bize el kaldıranın, kim olursa olsun elini kırarız! Daha önce *Açık Mektup*'da belirttiğimiz gibi, yalnızca karşımıza çıkanların değil, özellikle bu direktifleri verenlerin ellerini kırarız Bizleri bu yöntemleri yeniden gündeme getirmek durumunda bırakmasınlar! İşte burjuvaziye karşı savaş alanı. Yok onlar burjuvaziye karşı savaşmayı bırakıp bizlerle uğraşacaklarsa, Leninciler, faşistlerle, burjuvaziyle savaşın yanısıra oportünist saldırıları da defetmesini bilirler.

Bizim gösterdiğimiz yol açıktır. İdeolojik mücadele... İdeolojik mücadele partimizin güçlenmesinin tek yoludur. Kongre toplanarak ve tartışarak sorunların tümünü ele almalıdır. 48 yıldır kongre toplamayan bir parti yığınlara öncülük edemez. Komploculuğa sapar. Komploculuğun aldatıcı fakat geçici tatmini bittikten sonra komplocuların ne yapacakları, ihanetlerinin nerelere varacağı, ne denli büyük olacağı kestirilemez.

Son olarak daha önce birlikte yürüttüğümüz mücadele sırasında bizleri tanıyan kadrolara sesleniyoruz: size iletilen bilgiler yanlıştır, yalandır. Sizlerin bu iletilenleri tartışma konusu yapmanız bunun için yasaklanmaktadır. Leninciler, TKP'nin güçlenmesi, Leninci çizgide güçlenmesi için savaşıyorlar. Birtakım kutsal ahlaki ve örgütsel değerlerin satılığa çıkarılmasıyla bu savaşın karşısına çıkarılmanızın ardında yatan gerçeklere göz yummayın.

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

TKP'nin Ankara'daki Leninci güçleri adına

Halk-Koop'u oportünizmin işgalinden kurtaracağız

Oportünizm son günlerde kendini açık bir şekilde belli etmeye başladı. Birçok yerde Lenincilere azgın saldırılarla, demogojik militanlıklarla ve ajan diye atmış oldukları çamurlarla. Ama bunlar bize vız gelir. Biz kimin militan olduğunu çok iyi biliyoruz.

Eğer biz onları görmeseydik belki bu aldatıcı sözlere kanabilirdik. Önceden çok iyi bildiğimiz için aldanmıyoruz.

Bildiğimiz ne midir?

Bildiğimiz, ağızlarında sürekli geveledikleri o güzelim disiplindir. Disiplin neye dayanır? İdeolojiye dayanır. İdeolojinin olmadığı yerde disiplin gerçek anlamını yitirir. Bürokrat disipline döner.

Peki oportünistler ideolojik sorunları çözdüler mi acaba? Hallettik diyorlarsa şunu onlara hatırlatmakta yarar var. İdeolojik sorunları Lenin'in kitaplarının okunmasını kısıtlamakla, okuyanlara baskı yapmakla mı hallettiler?

Oportünistler hep disiplinden söz ederler. Disiplin dediler, en militanları ihraç ettiler. O da yetmedi, onlarla konuşanlara baskı yaptılar. Korkaklara bunlar da yetmiyor. Yeni kurulan örgütleri durdurmaya kadar vardırdılar.

Buna örnek olarak, Turgutlu'da çalışması son safhaya gelmiş Halk-Koop'u engellemeye kalkıştılar. Bu engellemeyi de şu şekilde yapacaklarını söylüyorlar. "Halk-Koop'un resmiyet işlemlerinin yapılması için destekleyeceğiz. Fakat resmiyet işlemleri bittikten sonra Halk-Koop olanaklarından yararlandırmıyacağız."

Buna karşılık biz şöyle diyoruz. "Biz o bölgede senin siyasetin, benim siyasetim demeyeceğiz. Herkesi üye yapacağız. Sonra kongreye gideceğiz, kongrede kim çalışırsa o kazansın" Bunu da kabul etmiyor. Şöyle diyor, "benim o bölgede yeterli adamım yok onun için olmaz". Ayrıca "bize saldırırsınız" diyor. Saldırma meselesine gelince, kendi ağızlarından çıkanı kulağı duysa kendi kendisine saldırır. Çünkü her sözünün biri hain oluyor.

Baştan da belirttiğimiz gibi ideoloji olmadan disiplin olmaz. Uygulamaya kalktıkları zamanda bürokrat disiplinden öteye gitmez.

Oportünistler şunu iyi bilmelidir ki Turgutlu'da mücadele kolay ve masa başında olmuyor. Savaşmak isteyen meydana çıksın.

K.L. Turgutlu

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Proletarya savaşıyor

İşçi sınıfının savaşımı yine yükseliyor. Savaşan proletarya burjuvaziyle boy ölçüşüyor. Finans-kapital faşizmi örgütleyerek bunalımdan çıkmaya, işçi sınıfı hareketini ezmeye çalışıyor. Liberal, tekeldışı burjuvazi, proletaryanın yükselen savaşım dalgasına set çekmeye, bu dalgayı *uysal* kanatlara akıtmaya çabalıyor. Militan görünmek için ama uzlaşma amacıyla grevlere başlayan oportünizm ise pasifizm tohumları ekiyor. Proletarya, grevleri devrim kavgasına bağlayacak, liberal burjuvazinin sahte umutlarını oportünizmin, pasifizm girişimlerini boşa çıkaracaktır. Komünistler başı çekmek, proletaryaya omuz vermek, doğru belgilerle bu savaşı devrim savaşımına bağlamak zorundadır.

İzmir ayaklanması proletaryanın savaşım kararlılığını, oportünist yöntemlerin ise nasıl tarihin çöplüğüne atıldığını bir kez daha gözler önüne serdi. İzmir ayaklanması, siyasal iktidara yürüyen proletaryanın bu hedefine ulaşabilmek için mutlak ve mutlak *silahlanması* gerekliliği, devrimin propaganda ve ajitasyonunun ertelenmez bir şekilde hızlandırılmasının zorunluluğunu, gösterdi. Ayaklanmanın maddi ve teknik temeli için durmaksızın hazırlık gerektiğini anlattı. Bundan başka bir yol olmadığının yığınlara doğrudan anlatılmasının önemli bir örneği oldu.

Daha 9 Ocak kanlı pazar eyleminden 9 gün sonra devrimin başlangıç günlerinde silahlanmanın özellikle canalıcı önemini Lenin şöyle vurguluyor:

"İşçilerin ve genel olarak bütün kentlilerin derhal silahlandırılması, iktidar güçlerinin ve kurumlarının yıkılması için devrimci güçlerin hazırlanması ve örgütlenmesi — her türden devrimcinin, ortak hedefe varmak için üzerinde birleşebileceği ve birleşmesi gereken pratik mesele budur" (Lenin, *1905 Devrimi Üzerine Yazılar*, s. 39).

Devrimci durum giderek olgunlaşıyor. İzmir ayaklanmasının derslerini unutmayalım. Proletaryanın savaşımını daha üst savaş biçimleriyle yükselteceği gün gibi açıktır. Dalga dalga gelen devrim seli ezilen yığınları hızla eğitiyor, onlara gerçek çıkış yolunun bu yıkılası düzeni yerle bir etmek olduğunu gösteriyor. Devrimci savaşım proletaryanın saflarına hızla yeni yeni unsurlar katmaktadır. Bunları savaş içinde eğitmek, yetiştirmek, deneyim kazandırmak ve kavganın içine sürmek ihmal edilemez bir görevdir. Lenin şöyle diyor:

"Yığınların gerçek eğitimi hiçbir zaman kendi bağımsız siyasal ve özellikle devrimci kavgalardan ayrılamaz, eğitim kendi başına yürüyemez" (Lenin, agy, s.12).

Maden-İş binlerce işçiyi kapsayan birçok işyerinde greve çıktı. Tekstil'in grevleri ve THY grevi sürüyor. Bunun yanında birçok işyerinde işçiler grev ve direnişlerini sürdürüyorlar. Proletarya, savaşım kararlılığını ve bilincini, devrimci tutumu kendi deneyimleriyle grev alanlarında pekiştiriyor.

Bu grev ve direnişler sürerken burjuvaziden gün be gün özür dileyenler, "ben burjuva yasalarını aşmıyorum, aşmayacağım" diyerek yırtınanlar var. Tekstil Genel Başkanı Rıdvan Budak,"grevimiz kesinlikle ekonomiktir, tek derdimiz para" diyor. Maden-İş yöneticileri de yarım ağız ve demogojiyle aynı şeyleri yineliyor. MESS ise lokavta hazırlanıyor. MESS lokavt ilan ettiği anda fabrikaları işgal etmek, burjuvaziye teslim etmemek, bunun için de her an buna hazır olmak gerekiyor. Sorunun, şu ya da bu fabrikada liraya üç kuruş sorunu olmadığını açıklamak, toplu hesaplaşma alanının tüm Türkiye olduğunu ve tüm savaş yol ve yöntemlerini Maden-İş grevlerini ve diğer grevleri devrim savaşımına bağlamak zorundayız. Savaş alanı tüm Türkiye'dir. Kavga *siyasal iktidar* kavgasıdır. Belirleyici olacak olan da işçilerin, köylülerin, devrime gönül vermişlerin, devrime baş koymuşların Leninci TKP'sidir. İzmir ayaklanmasının deneyimlerinin ışığında yeni savaşlara hazır olarak, yeni kazanımlara ve sonul zafere doğru engelleri aşa aşa ileri!

Yaşasın devrim!

M.Y.
Ankara

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği

Şimdiye kadar çıkan *İşçinin Sesi* adlı yayın organınızı olanaklarım ölçüsünde izliyor, ama sağlıklı bir biçimde elime geçemediği için düzenli izleyemiyorum. Bunun için bundan sonra çıkacak olan sayılarınızı aşağıda belirteceğim adresime yollamanızı dilerim. TKP'nin yönetimine çöreklenen oportünist unsurların, Türkiye işçi sınıfının öncü siyasal örgütünün Marksçı-Leninci birliğini parçalayan tavırları ve TKP'nin Leninci birliğini savunan dürüst unsurları tasfiye etmeleri, son dönemlerde büyük boyutlara ulaştı. Bunun en açık örneği, oportünistlerin, teslimiyetçilerin TKP MK üyesi Veli Dursun yoldaşı "disiplinsizlik"le suçlamalarıyla somutlaşıyor. Bu yoldaşı "disiplinsizlikle" suçlamaları şu gerçeği belirginleştirir. Şimdiye kadar TKP'ye çöreklenen oportünist, teslimiyetçi klik, küçük-burjuva ideolojilerinin gereği olan disiplin anlayışını parti içinde zorla egemen kıldırtma gayreti içindedir. Veli Dursun yoldaş, parti içindeki disiplin üzerine şu saptamayı yapıyor. "Ben partime karşı hiçbir 'disiplinsizlik' yapmadım. Beni 'disiplinsizlikle' suçlamak, partimizde Leninci disiplin anlayışının yerleşmemiş olduğunu gösterir". Oportünistlerin yaptığı, içinde Leninci disiplini savunan unsurları karalamak, suçlamaktır.

Yaşasın Leninci TKP!
Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!
Yaşasın İşçinin Sesi!

G.L.
Mardin

SBF'de 12 Mart

1971'in ünlü general muhtırasının 9. yıldönümünde, Ankara'nın birçok yerlerinde ve bu arada okulumuz Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde protesto gösteri ve toplantıları yapıldı.

SBF'de 12 Mart yemekhanede jandarma ve polisin yoğun baskısına karşın toplanan bir forumla protesto edildi.

1971 döneminde ve bugüne kadar şehit düşen tüm devrimciler anısına yapılan saygı duruşundan sonra siyasi gurup temsilcileri konuşmalar yaptılar. Devrimci Yol, Kurtuluş, Halkın Yolu, Halkın Kurtuluşu ve *İşçinin Sesi* adına yapılan konuşmalardan sonra masaya çıkan laf söyleyip de konuşmayan bir *menşevik* rezil oldu. Forum daha sonra polise kimse kaptırılmadan sona erdi.

Savaş Tanksavar
Ankara

Sorunlar komünistçe tartışılsın

TKP'nin başını tutmuş oportünist gurup ipliği pazara çıktıkça deliye dönüyor. Konuşmalarında olsun veya yayınlarında olsun ideolojik birşey getiremiyorlar. Sürekli demogoji yapıyorlar. Fakat, demogoglar işçi sınıfına düşmandır diyor Lenin. Açık tartışmaya gelmeyen oportünistler "bizim sizinle tartışacak hiçbirşeyimiz yok", "Siz TKP'ye karşısınız, ona küfür ediyorsunuz" diyorlar. Biz iyi niyetli olarak tartışmaya çağırıyoruz, "örgütsel işlerimiz var" diye atlatmak istiyorlar. Arkadaşlar TKP programından birkaç şey soracak olsalar, hemen "O bizim boyumuzu aşar", "TKP üst yönetimi ve dünya komünist partileri programı inceliyor", "Daha dün biz size Marksizm-Leninizmi öğrettik, size mi kaldı eleştirmek" vb gibi demogojik laflar ediyorlar. Onlar militanları robot gibi görüyorlar.

Ocak ayında birim sorumlularının katıldığı bir toplantıda gündemin ilk maddesi, "*İşçinin Sesi* gurubuna karşı tavır ve getirdiği sapık ideolojinin eleştirisi" idi. Tartışma başladı. Zamanımız az olduğu için birkaç konu tartışabildik. Tartışma bittikten sonra bizi örgütsel görevlerden aldıklarını bildirdiler. Daha sonra da kesin ihraç ettiklerini bildirdiler. Ne iştir ki bizim ihraç edilmemizden bölge sorumlusunun haberi bile yok. Bölge sorumlusu bize, "sizin ihraç edilmenizle ilgili kimse bana gelmedi" dedi. İşte oportünistlerin örgüt anlayışı. Bölge sorumlusunun bize söylediğini ilettiğimizde "O da disiplinsizlik yapıyordu, örgüte güvensizliği vardı" vb şeyler söylediler. Bölge sorumlumuz görevinden alınmadığı halde, hala sorumlu iken, birkaç adam çıkıp kendini bölge sorumlusu ilan etti. Şu disiplinsizliğe bakın! Bunlar örgüt disiplininin ABC'sini uygulamıyorlar.

Ocak ayındaki toplantıdan sonra, bir gün ve yer saptayıp tartışacağımızı söylediler. (İkili tartışma olmayacaktı!) Fakat haftalar geçti daha hala yer ve gün saptayamadılar. Tartışmalarını ikili yapıyorlar!

İdeolojisi sağlam, Leninci olan yığınların önünde açık tartışmadan kaçmaz. Lenin şöyle diyor: "Bu kişilerin (oportünistlerin — İ.S.) herkesin gözü önünde yapılacak açık bir tartışmanın taze rüzgarına dayanamayacak olan dar gurup anlayışları ve parti üyesi olarak gösterdikleri şaşırtıcı toyluk, burada açıkça ortaya çıkıyor. Bu anlayış bir atasözünde de ifade edildiği gibi, Rusların yakından bildiği bir anlayıştır; ya ceketini çıkar dövüşelim, ya elini ver barışalım! Bu insanlar içine kapalı dar bir çevrenin, bir sırça köşkün yalnızlığına öyle alışmışlardır ki, herhangi biri serbest ve açık bir arenada kendi sorumluluğunu bilerek, çekinmeden açıkça konuştuğu zaman neredeyse bayılacak gibi olurlar. (Lenin, *Bir Adım İleri İki Adım Geri*, Sol Yayınları, s.107).

Tartışmadan kaçıyorlar. Tartışmadan kaçtıkları gibi bir de militanlara yalan, yanlış şeyleri anlatıyorlar, militanları duygusal yönden bağlamaya çalışıyorlar. *İşçinin Sesi* için "karşı devrimci", "ajan provakatör", "Gazeteyi, kitapları basmak için parayı nereden buluyorlar?" diyorlar. Bu sözleri söylerken hiç mi yüzleri kızarmıyor? (*Savaş Yolu* 28. sayıda, *Politika*' da vb de adice karalamalar yapılıyor). Oportünistler bütün namuslu, gerçek devrimcilerle komünistlere hemen "polis, ajan" damgaları vurup, parsa toplayacaklarını sanıyorlar. Bir zamanlar Rusya'da oportünistler de, Lenin'in *İskra* gazetesine hemen damgayı vurmuşlardı: "Biz, kısa bir süre sonra, *İskra* çıkmaya başladığı zaman X kentindeki sosyal-demokratların (komünistlerin—İ.S.) *İskra*'yı bir Narodnaya Volya organı olarak nitelendirdiklerini bir arkadaş bize bildirdiğinde, buna hiç şaşmadık. Elbette, biz bu suçlamalardan ötürü gurur duyduk; çünkü ekonomistler hangi namuslu sosyal demokratı (komünisti—İ.S.) Narodnaya Volya yanlısı olmakla suçlamamışlardır ki? (Lenin, *Ne Yapmalı*, Sol Yayınları, s.165).

Oportünistler, iplikleri pazara çıktıkça ne yapacaklarını bilemiyorlar, şaşkına dönmüşler. *İşçinin Sesi* için önce "yurt dışında birkaç kişi" dediler. Fakat o da ne? Ankara'da patladı, Bandırma'da patladı, Burdur'da, İstanbul'da, İzmir' de vb patladı. Artık ilk günlerdeki gibi tasfiye edemiyorlar. Çünkü gittikçe sayı kabarıyor. Bu nedenle şimdi tasfiye etmeyip üyeliği askıya alıyorlar.

"Menşevikler, tasfiyeciliğin tüm bu belirtilerinin sonuçlarını düşünmüyorlar. Durumu ya gizliyorlar ya da durumdan şaşkına dönmüşlerdir, belli başlı gerçeklerin anlamını kavrayamıyorlar, ayrıntılara gömülmüşlerdir, hayallerle ve kişiliklerle uğraşıyorlar, genel sonuçlar çıkarmaktan, ne olup bittiğini kavrama olanağından yoksundurlar" (Lenin, *Tasfiyecilik Üzerine*, Sol Yayınları, s.51).

Oportünistler tasfiyecilikle de kalmıyorlar. *İşçinin Sesi*'ni destekleyen arkadaşları önce tehdit ediyorlar, sonra da fiziksel olarak saldırıyorlar. Bunun örneğini şubatın başından beri Burdur'da yaşıyoruz. DİSK'in İzmir'de düzenlediği mitingte yaptıkları da bir başka örnektir. Oportünistler, sempatizanların bu saldırıları hoş görü ile karşılamadıklarını öğrenince iyice şaşkına dönüyorlar. Sempatizan arkadaşlar şöyle diyorlar. "Bunların amacı devrime bir kişi kazanmak değil de, devrimden soğutmak mı?"

Daha hala Yürükoğlu yoldaşın *İşçinin Sesi* 100. sayıda sorduğu sorular yanıtlanmadı. Kapalı kapılar ardında "yanıtlamayla", kişilere hakaretle, adi ve yalan haberlerle, demogoji ile sorular yanıtlanamaz. Niye yayın organında yanıtlamıyorsunuz dediğimizde "*Savaş Yolu*'nda, *Ürün*'de vb yayınlanıyor" diyorlar. Diyorlar ama daha önceleri biz bu yayın organlarından alıntı verdiğimizde, "o yayınlar çelişkili olabilir asıl bağlayıcı *Atılım*'dır" diyorlar.

TKP kimsenin çiftliği değildir. TKP işçi sınıfımızındır emekçi halkımızındır. Biz TKP'nin adını kirletenlere, TKP'yi oportünist konuma sokan, TKP'nin başını tutmuş oportünist guruba karşıyız!

Yaşasın TKP! Yasaşın TKP'nin Leninci birliği!

Karşı devrimci tasfiyeler durdurulsun!

Sorunlar komünistçe tartışılsın!

T.Ü.
Burdur

H. Erdal yazdıklarını unuttu mu?

Oportünistler, Türkiye'de "devrimci durum yok" diyebilmek için, bindereden su getiriyorlar. Bazıları "Ordu ikiye bölünmedi" o halde devrimci durum yok" diyorlar. Buna cevabı Ayla Antepli yoldaş verdi. Bazıları da "Türkiye'de kitle hareketi yok o halde devrimci durum yok" diyorlar. Bu sicilli oportünistler anlamıyorlar ki: kitle hareketlerinin yükselmesi, öznel ve nesnel bir çok koşula bağlıdır. (Gerçi şimdi Türkiye'de kitle hareketi yok demek biraz zor ya!)

Ortacı oportünist H.Erdal şöyle yazıyordu. "Kitle hareketlerinin meydana çıkmasında öznel koşullar da en az nesnel koşullar kadar etkilidir. Öznel koşullar, nesnel koşullara rağmen kitle hareketlerinin doğmasına ya da doğmamasına neden olabilir" (H. Erdal, *Ürün*, sayı 53). H. Erdal bu yazıyı 1978'de yazdı. Şimdiki aklı olsa, herhalde daha değişik yazardı.

Sayın sağ oportünist *Savaş Yolu* yazarları, dinleyin bakın, sizin H. Erdal ne diyor: "Türkiye'de kitle hareketlerinde son yılda göreceli olarak bir azalma eğiliminden söz etmiştik. Bu eğilimin nedeni, kitle hareketlerinin nesnel nedenlerindeki bir azalma değildir, aksine kitlelerin nesnel memnuniyetsizlik nedenleri giderek artmaktadır. Kitle hareketlerinin azalmasının nedeni öznel etmenin olumsuz yönde gelişmesinin sonucudur" (H.Erdal, *Ürün*, sayı 53).

Görüldüğü gibi, H. Erdal'ın 1978'deki görüşleriyle, şimdiki görüşleri arasında bir çelişki vardır. Ama H. Erdal yazdıklarını unutmuş(!) da olabilir. Biz, Leninciler olarak görevimizi yerine getirip kendisine hatırlatıyoruz.

T.M.
İzmir

Amacımız devrime hazırlanmaktır

Biz Burdur'lu Leninciler 12 Mart'ı anmak, dersler çıkarmak ve halkımızın yeni 12 Mart'lara karşı hazır olması gerektiğini vurgulamak, bu arada kurduğumuz komiteleri eylemlere sokup deneyimlerimizi artırmak amacıyla Burdur'da bir pullama ve yazı eylemine giriştik. Bunda başarılı olduk. Öte yandan okul ve işyerlerinde forum ve toplantılar düzenledik. Arkadaşlarımızdan bazılarına silahlı saldırı düzenlendi ancak arkadaşlarımız yaralanmadan kurtuldular. Bu olayda burjuvazinin polislerinin piyasada bulunmamaları dikkat çekici idi.

Öte yandan bu olaylar devam ederken, bizim likidatörler piyasada karaborsa oldular. Hatta bir tanesi, okulda çalışma yapan bir arkadaşımıza burjuvazinin bize söylediği şu sözleri söyledi: "Ben haysiyet divanında görevliyim, buna dayanarak okulda siyasi çalışma yapmanın, koridorlarda dolaşmanın yasak olduğunu bildiririm." Ayrıca bir devrimciye yakışmayan bir şekilde bizim yapıştırdığımız pulları yırtmayı denediler ama anladıkları dilden cevaplarını aldılar. Bırakalım onlar nal toplasın. Bu arada polisin baskısı artık herkesin nefretini toplar duruma geldi. Kahveler, evler yaklaşık hergün aranıyor. Akşamları silah sesi eksilmiyor, ve sivil ya da resmi faşist baskılar giderek artıyor.

Burada menşeviklerin namuslu militan arkadaşları ancak kongre diye avutup, tutabiliyorlar. Bir de bize ve *İşçinin Sesi*'ne atılan çamurlarla ayakta durabiliyorlar. Sözgelimi bize polis ve MİT ajanı dediler. Ama diyeni yakalayıp konuştuğumuzda tükürdüğünü rahatça yaladı. Biz böyle kısır çatışma içindeyiz. Amacımız devrime hazırlanmak. İnanıyoruz ve kazanacağız.

B.Ö.
Burdur

İSCİ MUHABİR GURUPLARI

Burjuva s ndikacılığını y nec ğiz

7.3.1980'deki basın toplantısında konuşmayı açan Türk-İş başkanı (İbrahim Denizciler) konuşmasında şöyle diyordu. "Türkiye'de sömüren ve sömürülen yoktur".

Bakalım Türk-İş sendikasının tabanı buna ne der. Gelin Suluova eski çeltek maden işletmesinde çalışan işçi arkadaşlarımızın sorununu birlikte öğrenelim:

Biz Suluova eski çeltek maden işletmesinde çalışmaktayız. Suluova eski çeltek maden işletmesi kurulduğu yıldan beri Türk-İş sendikasına bağlıdır. Ama, Türk-İş sendikası bu zamana kadar eski çeltek maden işletmesinde çalışan işçi arkadaşların sosyal haklarını aramak için hiçbir çalışma yapmadı.

Suluova eski çeltek işletmesinde tamamen ilkel olanaklarla çalışıyoruz. 300 ile 400 metre yerin derinliklerine yayan olarak inip çamur ve suyun içerisinde çalışıyoruz. Türk-İş sendikası kurulduğu yıldan bu zamana kadar tüm işçi arkadaşlara çamur ve sudan korunmak için ne çizme ne de iş güvenliği sağladı.

Bunlar için Türk-İş sendika temsilcisine başvurduğumuzda bizlere "tamam arkadaşlar hemen işverene söyler isteklerinizi yerine getiririz" diyorlar. Sonra yıllar ayları kovalıyor bir ses çıkmıyor. Sayın Türk-İş temsilcileri işveren karşısına çıkınca dut yemiş bülbüle dönüyorlar.

Çalışma saatlerimiz çok ağırdır. İşler saat ile değil kabal olarak yapılıyor. Örneğin, yaptığımız iş günde sekiz ile on vagon arasında değişir. 8 ile 10 vagonu dolduran dışarı çıkabiliyor. Dolduramıyan ise vagonu kaç saatte doldurabilirse ondan sonra çıkıp evine gidebiliyor. Böylece sömürüyü katmerleştiriyorlar.

Ocaklarımızda bir hafta içinde üç arkadaşımız kaza sonucu hayatını kaybetti. Geride karılarını ve çocuklarını aç ve yetim olarak bıraktılar. Soruyoruz topluma, işyerlerinde olan kazaların sorumlusu biz işçiler miyiz yoksa işverenler midir? İşyerlerinde olan kazalar kaza değildir, iş cinayetidir. Sendikamız, çavuş başçavuş idare amirleri ile dolu olduğu halde gereken iş güvenliği, can güvenliği sağlanmıyor.

Bu haksızlıklara karşı direnen arkadaşlara baskı yaparak susturmaya çalışıyorlar. Şunu işveren ile Türk-İş sendika temsilcileri unutmasın: Biz işçileri ne baskı ne de zulüm ve işkencelerle susturmaya güçleri yetmeyecektir. Susan biz işçiler değil, burjuvazi ve burjuva sendikaları olacaktır.

Evet sayın dostlar, Suluova eski çeltek maden işletmesinde çalışan işçi arkadaşlarımızın durumları budur. Şimdi yeniden Türk-İş yöneticisi sayın Denizcilere soralım. Kurulduğunuz yıldan beri eski çeltek maden işletmesinde bu şartlar altında çalışmaya terk edilen işçi arkadaşlarımızın haklarını neden savunmuyorsunuz? Haksızlığa karşı direnen işçi arkadaşların işten atılmasına neden göz yumuyorsunuz? Bir de utanmadan kamuoyu karşısına çıkarak "Türkiye'de sömüren ve sömürülen yoktur" diye propaganda yapıyorsunuz.

Sayın Denizciler, bir zamanlar TİP'in kurulmasına öncülük yapmıştınız ve sömürü düzenine şiddetle karşı çıkıyordunuz. Şimdi burjuvaziyi hürmetle kucaklıyorsunuz. Sömüren ve sömürülen yoktur diye açıklamalarda bulunuyorsunuz.

Evet sayın dostlar, işte burjuva sendikasının içyüzü budur. Burjuva sendikalarına inanarak kendimizi burjuvaziye teslim etmeyelim.

Yaşasın işçi sınıfının şanlı savaşı!

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

Ş.C.
Merzifon

Mersin'de Leninciler eylemde

Mersinli Lenincilerden Yoldaşlara selam!

Yoldaşlar, Mersin sıkıyönetim bölgesinin dışındadır. Fakat sıkıyönetim bölgelerindeki uygulamaların hemen hemen tamamı burada da var.

Hemen her gün işçi ve emekçilerin yaşadıkları Demirtaş ve Siteler mahalleleri polis ve jandarma tarafından aranıyor. Devrimciler tutuklanıp işkence görüyor. Okullara faşist öğretmenler yerleştiriliyor. Okul önlerinde polis, jandarma arabaları eksik olmuyor. Baskılar yoğunlaşıyor.

Tüm bu baskılara karşın, işçi ve emekçi halk mahallelere giren polis ve jandarmaya kadınlı, erkekli karşı koyuyor.

Mersinli Leninciler, 12 Mart faşizmini protesto amacıyla işlek bir karayolunun üst yaya geçidine, üzerinde "12 Mart'ın hesabını soracağız! Faşizmi ininde geberteceğiz! İŞÇİNİN SESİ" yazılı bir pankart astılar. İşçi ve emekçilerin yoğun olduğu Demirtaş mahallesi halkının ve çevredeki insanların geniş dikkatini çeken pankart, uzun süre asılı kaldı. Ayrıca okullara pul atıldı.

14 Mart'ta faşist bir doktor öldürülmüştü. 15 Mart'ta yaklaşık 500 kadar faşist kentin içinde yürüyüş yaptı. Mersin'de herhangi bir bölgede üslenmemiş olan faşistler, polislerin de yardımıyla yavaş yavaş su yüzüne çıkıyorlar. Biz, bunlara karşı savaşı yükselteceğiz.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Mersin İşçi Muhabir Gurubu

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Kadın erkek örgütlü savaşa

Dünya kapitalist sisteminin ezgisi, sömürüsü, yağmacılığı tüm varlığı ile sürüyor. Bu sistem altında emekçi kadınlar, hem toplumda ikinci planda olduklarından, hem de sınıfsal konumları gereği çifte bir ezgi altındalar. Bugün burjuva demokrasisinin en iyi işlediği ülkelerde bile kadının gerçek eşitliği sağlanamamıştır. Özel mülkiyete, sömürüye dayanan bu düzen yerle bir edilinceye kadar sağlanamaz da.

Türkiye devrimci durum yaşıyor. Sınıf savaşımı alabildiğine sürüyor. Bu savaşımda kadınların yeri nedir?

Kadınlar toplumumuzun yarısını oluşturuyor. Ülkemizin ekonomik ve toplumsal yapısı gereği kadınlar büyük bir devrimci potansiyel taşıyor. Bu potansiyeli açığa çıkarmadan, kadınlarımızı devrim savaşımına çekmeden ne İDHD'ni ne de kadınların gerçek kurtuluşunu sağlayabiliriz. Kadınların gerçek kurtuluşu ancak ve ancak komünizmledir.

Bu durumda, komünistlere büyük görevler düşüyor. Herşeyden önce kadının toplumda tam eşit olması gerektiğine inanalım. Bunu komünist formasyonumuza yerleştirelim. Erkek yoldaşların bu konuda kendilerini özellikle eğitmeleri, şovenist duygulardan kendilerini kurtarmaları gerekiyor. Kadın yoldaşların da, yılların getirdiği ezilmişliğin, ikinci plana itilmişliğin etkisinden kurtulup, komünist bilinçle savaşmaları gerekiyor. Unutmayalım, komünistin kadını erkeği olmaz.

Bugün Türkiye'de kadın hareketi Leninci ideolojiden yoksundur. Kadın hareketinin sözcüsü olarak çıkan İKD, kadınlarımızdaki devrimci potansiyeli açığa çıkaracağına, işçi sınıfı ile omuz omuza devrim savaşımına çekeceğine, menşevik yöntemlerle örgütü likide etti. Önümüzde duran görev, kadın hareketini Leninci ideoloji ile donatmaktır. Bu da, özel ajitatörler yetiştirerek, işçi, emekçi kadın yığınları arasına dalmakla olur. Kadınların, kadın olmalarından doğan sorunlardan kalkıp, bu sorunların devrimle doğrudan bağını göstererek olur. Proleter yöntemlerle kadınları militan eylemlere çekmekle olur. Kadın işçilerin kurtuluşunun kadınların eseri olacağını göstermekle olur.

Tariş olayları kadınlarımızdaki devrimci potansiyelin en güzel örneğidir. Kadınlar işçi sınıfımızın bu devrimci başkaldırışına aktif olarak katıldılar. Burjuvazinin jandarmasına, polisine karşı erkek işçilerle birlikte savaştılar.

İDHD'ni gerçekleştirmek için işçi sınıfının devrimci hareketine omuz vermiş, sınıf bilinci ile donanmış, kadın hareketi gerekiyor.

Kadın erkek örgütlü savaşa girelim!

Proletarya bayrağı altında, proletarya ordusu içinde, işçi sınıfı ile omuz-omuza İDHD'ne gidelim!

Candan Selek
Londra

Çatalca köylerinde köylülerin durumu

Köylü emekçilerin ellerinden 1000TL.sı karşılığında alınan odunun tonu büyük şehirlerde 4000-5000-6000-7000 lira karşılığında satılıyor. Çiftçiler son zamlardan sonra ekim için tohumluk bulamıyorlar. Ancak karaborsadan alarak çalışmalarını sürdürüyorlar. Demirel hükümetinin emekçiler üzerindeki baskıyı sürdürmek ve daha da artırmak amacında olduğu gözler önüne seriliyor. Köylüler, mazotu, ekimlik tohumunu, gübreyi karaborsadan alırsa, ekmiş olduğu tahılın taban fiyatını da hükümet tayin ederse köylünün hali nice olur. Bir köydeki emekçiyle konuştuk:

Soru: Karaborsadan almak zorunda kaldığınız malzemeyi almasanız da toprağınızı bir mevsim dinlendirseniz ne olur?

Çiftçi: Acımızdan çoluk-çocuk ölürüz.

Soru: Hasat sonunda ürettiğiniz malınızı satana kadar saklayacak ambarınız var mı?

Çiftçi: Küçük bir ambar var ama ürettiğimiz tahılı ambara koyamıyoruz. Çünkü karaborsadan almış olduğumuz malların karşılığında mallarımızı veriyoruz.

Soru: Yörenizde pirinç ekiliyor, pirinç ekicileri hakkında bir fikir verir misiniz?

Çiftçi: Ben bir sene ekmiştim, ama bir daha ekimini düşünmüyorum. Bu yörede pirinç eken kişiler hep komisyonculara çalışıyorlar. Örneğin: Elimizdeki pirinçin kilosunu 10TL.sına alıp büyük kentlerde 50-60TL.sına bakkallara satıyorlar. Bunun yanında uğraştığımız da cabası.

Çatalca çevresinde emekçi köylünün durumu işte böyledir. Birçok yörede bundan da kötüdür. Emekçi köylünün artık bu düzenden bekleyeceği bir umut yoktur. Artık onun da gözleri işçi sınıfına çevriliyor. "Umudumuz Demirel" çoktan yıkıldı. "Umudumuz Ecevit" de iflas etti. Tek ve kesin güvenceli umut işçi sınıfıdır.

Ö.Z.
Çatalca

Çatalca Orman İşletmesi kıyımlara hız verdi

Orman işletme müdürüyle dört memur emekçi sürgün edildiler,. 197 memur için kıyım listesi hazırlandı. Bu liste AP-MHP Çatalca şubelerince ortak olarak hazırlanmıştır.

Çatalca Orman İşletmeleri müdürü ile, sürülen Orman Muhafaza Memurlarıyla görüştük. Kendilerini doğu Anadolu'ya atamışlar. Karda-kışta ulaşım zorluğunda sersefil yollara düşerek zor durumlarda bırakılmışlar.

Kendileri sanki söz birliği etmişlercesine "Türkiye'nin her yanına severek, isteyerek gideriz. Ne var ki bu kara kışta kendi siyasal amaçları yüzünden bizi gönderiyorlar. Bu haksızlıktır. Savaşımımızdan bizleri hiç kimseler döndüremiyecektir. Gittiğimiz her yerde aynı davamızı sonuna değin sürdüreceğiz" diyorlar.

Hesabını verin

Bizim oportünistlere birkaç sözümüz var. Biz dünya devrimci merkezi proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir diyoruz. Sizler değildir, sosyalist sistemdir diye iddia ediyorsunuz. Reddettiğiniz "proleter hareketin proleter savaşımın en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir" sözü Lenin'den. Yoksa siz sosyalist sistemde proleter hareketin proleter savaşımın en yüksek aşamaya ulaştığı ülkenin Sovyetler Birliği olduğunu kabul etmiyor musunuz? Peki proleter hareketin proleter savaşımın en yüksek aşamaya ulaştığı ülke neresidir? Açık yanıt bekliyoruz. Hem de *Atılım*' dan ve radyodan verin ki dünya bir kez daha tanısın sizi. Devrimci merkez "proleter hareketin, proleter savaşımın en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir" sözü Lenin'in değil midir? Değilse tersini Lenin'den gösterin. Bu konuda Lenin'in hiç sözü yok mu?

Ayrıca *Savaş Yolu* dergisinde 28. sayısında " 'Sol' oportünizm ile Lenincilik aynı kaba sığmaz" başlıklı yazıda şöyle diyor: "Lenin'in tüm yapıtlarının henüz bulunmamasından yararlanarak militanların kafasını karıştıracaklarını umuyorlar" Acaba Lenin'in Türkçe'ye çevrilmiyen eserleri Türkiye için geçerli değil midir? Yoksa alıntılar yanlış mı veriliyor? *İşçinin Sesi*'ndeki alıntıların altında cilt, sayfa numarası ve hangi dilde olduğu belirtiliyor. Üstelik imza da var. Evet Türkiye'deki militanlar hepsi İngilizce bilemez fakat sizin göreviniz ne? Yoksa İngilizce bilmiyor musunuz? Neden bunca yıldır bir Lenin çevirmediniz bize?

Savaş Yolu dergisinin 28. sayısının 15. sayfasında "İngiltere'deki bir komünistin" yazısı olduğuna göre, yanlış alıntıları sizlere aktarabilir. Ama siz ne yapıyorsunuz bir bakın. *Savaş Yolu*'nun aynı sayısının 12. sayfasında verdiğiniz alıntılar Türkçe'ye çevrilen kitaplardan mı acaba?

Sizi gidi somun pehlivanları sizi...

BMC'den bir işçi

Manisa

Fırın işçileri

Manisalı fırın işçileri olarak önce oportünizmin ilkesiz siyasetine karşı, somut devrimci savaşım yöntemlerini gösterdiğiniz için sağolun.

İşçinin Sesi'nin Leninci görüşleri oportünizmi ürkütüyor. Leninci doğruların işçilerin arasında maddi güç olması, menşevik sürülerini şaşırttı. Artık tabanlarına *İşçinin Sesi* küçük burjuva aydın hareketi diyemez duruma geldiler. Çünkü beğenmedikleri işçiler, çoktan devrimci durumu kavramış, onun görevlerini görmüşlerdir. Bunu da "işçiyiz güçlüyüz devrimlerde öncüyüz" belgisi ile hayatta kabul ettirdiler. Oportünistler yine yaya kaldılar. *İşçinin Sesi* çoktandır işçilerin sesi oldu. Faşizmi ininde geberteceğiz!

Manisalı Fırın işçileri

Leninci gençler

Manisa'da *İşçinin Sesi*'nin Leninci görüşleri hızla yayılıyor. Oportünistlerin de gerçek yüzleri meydana çıkıyor. Günden güne yayılan, maddi güç durumuna gelen Leninci görüşler Manisa'mızda Leninci gençliği derinden etkiledi. Oportünistlerin demagojik militanlığı bu görüşler sayesinde gözler önüne serildi. Okulumuzdaki anti-faşist gelenek, oportünistlerin karasız tutumu sonucu yok olmaya yüz tutup bizi içimize kapattı. Ancak Manisa'yı *İşçinin Sesi*'nin kalesi yapmaya ve faşizmi ininde gebertmeye kararlı, biz devrime gönül vermiş gençler olarak diyoruz ki:

Devrim için tek yol Bolşevik yoldur,

O yolda hep beraber birleşelim!

Yaşasın İleri Demokratik Halk Devrimi!

Manisa Lisesi Leninci gençleri

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Manisa'da 12 Mart'ı lanetledik

12 Mart'ın 9. yılında, sonunun yaklaştığını gören burjuvazi bir taraftan baskıları yoğunlaştırırken bir taraftan da gene CHP'yi hortlatmaya başladı. Ama sökmeyecek.

10-12 Mart arası polis ve jandarma çok sıkı güvenlik önlemleri aldılar. Yüzlerce aracı ile, hatta mobiletlerle sokak sokak kuş bile uçurtmak yok dercesine dolaşıyorlardı. 11 mart gecesi tüm Manisa'nın işçi semtleri, fabrika önleri şu sloganlarla donatılmıştı. "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi kavgamız!" Sabah saat 7' de Gediz Köprüsüne, *İşçinin Sesi* imzalı flamalar asıldı. Aynı saatlerde Muradiye Lisesi'ne de "Faşizmi ininde geberteceğiz!" yazılı flama asıldı. Asılan bu flamalar oralarda uzun süre durdu. burjuvazinin tüm güvenlik kurumları, bomba uzmanları, başta vali olmak üzere, emniyet müdürü, jandarma alay komutanı Muradiye'ye koştular. Çılgına dönmüşlerdi, çünkü Leninci militanlar önlemleri bozmuştu. Saat 15.30'da Kuşlubahçe semtinde fabrikalardan gelen işçiler, gençler birleştiler. Korsan eylem konuldu. *İşçinin Sesi* imzalı "Faşizmi ininde geberteceğiz!" flaması açıldı. Bir işçi arkadaş 12 Mart'ı lanetleyen konuşma yaptı. Tüm burjuva partilerini, ABD emperyalizmini TÜSİAD'ı, NATO'yu simgeleyen maket yakıldı. "Gelin canlar bir olalım, MHP'yi susturalım!", "Faşizmi ininde geberteceğiz!", "Yaşasın ileri demokratik halk devrimi kavgamız!" sloganları atılarak dağılındı. Eylem çevrede büyük yankı uyandırdı. Burjuvazinin güvenlik güçleri semt semt dolaşarak rastgele adam toplamaya başladı. Güçsüzlüğünü örtmek için evlere dahi baskın yapıyordu. Ama bir sonuç alamadı. Biz Leninciler bu eylemi yaparken menşevikler balkonlardan bakıyorlardı. 12 Mart'ın 9. yılında, yaşanan devrimci durumu devrime dönüştürecek örgütlenme, eylem gerekiyor. Görev budur.

A.T
Manisa

"Yurtsever generalimizin" son konuşması üstüne

Genel kurmay başkanı Kenan Evren'in son günlerde öldürülen askerle ilgili bir açıklaması gazetelerde yayınlandı. "Yurtsever general", askerlerin bankaların önünde beklemelerinin yanlış olduğunu, bunun için polis örgütüne benzeyen daha aktif bir örgütün kurulmasını önerdi. Menşeviklerin böyle ilerici (!) bir açıklamayı kapanan günlük yayın organlarında veremedikleri için çok üzüldükleri ortada. Yurtsever generalin askerlerini korumak gibi göstermeye çalıştığı bu çabasının altında yatan kaygı ordunun politize olması, devrimci durumun devrime dönüşmesidir. Çünkü "yurtsever general" hemen arkasından ekliyor. Bankaları daha iyi yetişmiş banka soygunlarını önleyebilen ve çıkan çatışmalarda da askeri politize etmeyen bir işleyişe hızla gidilmesini öneriyor.

Çünkü ordunun politize olması, çok çabuk oluyor. Askerlerin çektikleri çileler, dayak, küfür, rüşvet, ordudaki subayların korkunç bir şekilde rahat içerisinde yaşamaları askeri daha da politize ediyor. Subayların atış talimlerinde askerlerden tek tek attıkları mermilerin kapçıklarını ısrarla istemeleri, kaybolan kapçığı bulmak için bölüğü seferber etmeleri, askerde kalacak mermiden ne kadar korktuklarını gösteriyor. Ayrıca askerde subay dövmekten, firardan binlerce insan askeri cezaevlerinde yatıyor. Yani askerler, yığın savaşlarının bu ölçülerde gelişmesinden önce dahi, kendiliğinden ve tek tek olsa da, tepkilerini çeşitli biçimlerde ortaya koymuştur. Hatta .... taburundaki kıdemli albay konuşmasına şöyle başlamaktadır "Herkesin ayrı ayrı siyasi görüşleri vardır fakat burada vatan evlatları olarak siyasi görüşlerinizi bir kenara atmak zorundasınız." Bu konuşma onların emekçi kesimlerdeki hızlı politize olmanın doğal olarak orduda yansıdığını net bir şekilde farkettiğini gösteriyor. Taktikler daha ince ve ama ipin kopuşunu uzatmaktır. "Yurtsever general"imizin amacı da işte budur.

Turgutlu-Manisa

Oportünist cepheye doğru

TKP içinde Leninci-oportünist ayrışması netleştikten sonra Lenincilerle ideolojik mücadele yapamayan oporünist kanat, kadrolara moral verici çabalarına hız verdi.

Demagojik militanlık aldı yürüdü. "Demirel hükümetine karşı eylem birliği" çalışmalarına verdikleri hız ve bunun sonucunda oportünist çizgideki netleşme, oportünist TKP yönetimine yeni malzemeler sağlıyor.

Seçimlerde TSİP ve "Kürt Demokratları" ile, herşey verip hiçbir şey alınmadan oluşturulan seçim için eylem birliği, TSİP'le ilişkileri ilerletmişti. Seçimlerden sonra da TSİP ve Kürt Demokratları ile ilişkilerini sürdüren oportünistler "üçlü çağrı" adını verdikleri bir çağrı yayınladılar. Öz olarak "Demirel hükümetine karşı eylem birliği" denilen bu çağrıya TİP, açıktan kamuoyuna, basına yansıyan bir cevap vermedi.

TSİP - Birlik Dayanışma - Kürt Demokratları üçlü çağrılarını yaygınlaştırmak için çabalarken, seçimlerden yenilgiyle çıkan TİP'te de yeni bir (aslında yeni olmayan ama son zamanda hız kazanan) çalışma ortaya çıktı. Seçim sonuçlarını değerlendirme adı altında, "sosyalist devrim", "sosyalist hareketin birliği" gibi sorunlarını değerlendiren TİP yönetimi, tabanı ikna kampanyasına girişti. Bu süre içinde sosyalist hareket birden üçe çıktı. Önce TİP'ti. Sonra TİP - TSİP - TKP oldu. Şimdi demokratik devrimi kabul eden TİP, sosyalist hareketi de bire indirmek için çabalamaya başladı. Ve "tek parti, tek cephe" gibi sloganlar üretmeye başladı.

TSİP - Kürt Demokratları - Birlik Dayanışma ittifakı duruyor, TİP geliyor. Fakat CHP, ah şu CHP... Olsun, ona çağrıyı da sürdürürler. UDC'nin büyük bir bölümü oluşmak üzere. O arada CHP de geldi mi...

Türkiye'nin şimdilik üç olan sosyalist hareketi cephe içinde. Kürt hareketinin temsilcisi olma savında bir gurup cephe içinde. İşte UDC. Bundan oportünistler nasıl yararlanır?

Oportünistler şöyle bir propagandayla gemiyi yüzdürmeye çalışacaklardır:

"*İşçinin Sesi*'nin oportünist dediği yönetim, sosyalist hareketi topladı, Kürt hareketini topladı, ve bir cephe kurdu. Eğer bu yönetimin ideolojisi oportünist olsaydı bu birliği sağlayabilir miydi, elbette hayır.

"Kürt konusunda hareketimizi suçluyorlar, şovenist olduğunu söylüyorlar. Eğer öyle olsaydı Kürt demokratları ile eylem birliği nasıl sağlanacaktı? *Hatta bizimle eylem birliği içindeki Kürt demokratı gurubun İşçinin Sesi'nin çalışmaları hakkında bize bilgi vermesi, İşçinin Sesi'ne karşı bizim yanımızda tavır alması nasıl sağlanırdı?* Hiç söze gerek yok, bu bile hareketimizin ulusal sorun konusunda söylediklerinin doğru olduğunu gösterir.

"Böylesine doğru bir politika yürüten ve önemli başarılar kazanan hareketin ideolojisi nasıl oportünist olabilirmiş?"

Evet:

1) Üçlü çağrı

2) TİP'in bu üçlüye katılma eğilimi

3) TİP'in demokratik devrimi kabul etmesi ve sosyalist hareketin üç dedikleri) birliğini hedeflemeleri

4) Başka bazı gurupların bu birliğe katılma eğilimleri, oportünistlere bir süre yetecek benzin sağlayabilir.

Ancak bu gelişmeler, oportünist hareketin netleşmesi, Türkiye devrim hareketine de yeni açılımlar getirecektir.

Oportünist çizginin netleşmesi, birleşmesi birçok yarar sağlayacaktır:

1) Devrimci harekete yeni açılımlar getirecek

2) İşçi ve köylü hareketi önünde mahkum edilmeleri kolaylaşacak

3) Eylemleri, politikaları, hedefleriyle kendi sergilemelerini çok iyi yapacaklar

4) Devrimci ideoloji güçlenecek

İşte oportünistlere doping olacak bu ittifak ya da siyasal birlik, oportünizmin sonunun yakınlaşması olacaktır.

Oportünizme karşı savaşla burjuvaziye karşı savaşın birliğini gören, inanan Leninciler olarak burjuvazinin beşinci kolu oportünizmi de burjuvaziyi de yeneceğiz!

Süleyman Şahin
İzmir

Semtlerde devrimci çalışma

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Ekonomik, politik, sosyal bunalımlar artıyor. Sınıf çelişkileri derinleşip keskinleşiyor. Bunalımlar tüm kesimleri etkiliyor. Yığınlar çıkış yolu arıyor. Bu çıkış yolunu *İşçinin Sesi*'nin Leninci ideolojisi gösteriyor. Yığınların üzerinde burjuva ideolojisinin etkisi hızla yok oluyor. Devrimci belgiler yığınlara iniyor. Bu devrimci belgileri biz kendi semtimizde yığınlara mal etmeye çalışıyoruz. Artık yığınların arasında salt ekonomik çalışma değil siyasal yönde de çalışmalara hız veriyoruz. Menşevik çalışma yöntemlerini hızla üzerimizden atıyoruz. Semtimizin somut durumundan hareketle siyasal ajitasyon-propagandaya önem veriyoruz. Kitlelere, çıkış yolunun ileri demokratik halk devrimi olduğunu anlatıyoruz. Bir de kitleleri burjuvazinin şu veya bu kanadının peşine takan oportünistlerin gerçek yüzünü kitlelere anlatıyoruz. Manisa'nın semtlerini *İşçinin Sesi*'nin kaleleri yapmaya karar verdik.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

... Semt Komitesi
Manisa

1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!